

اداره خاصه
قلمه بخشابه بازاری صاحبخانه ۱۶

آبولا

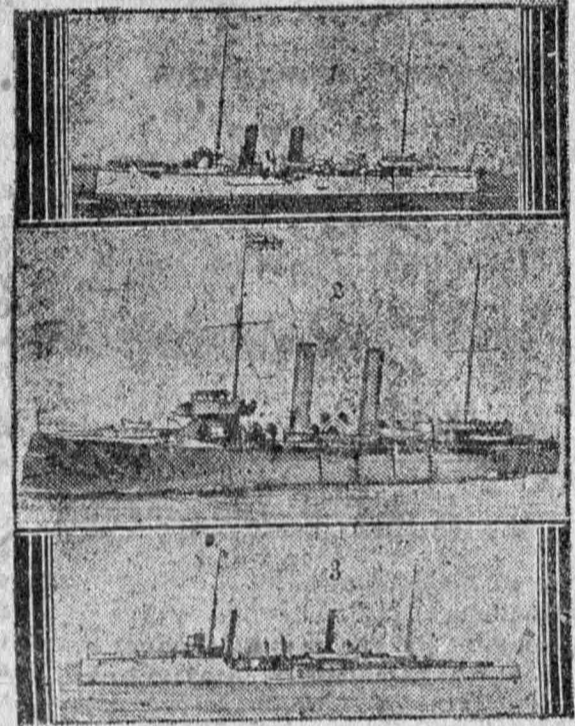
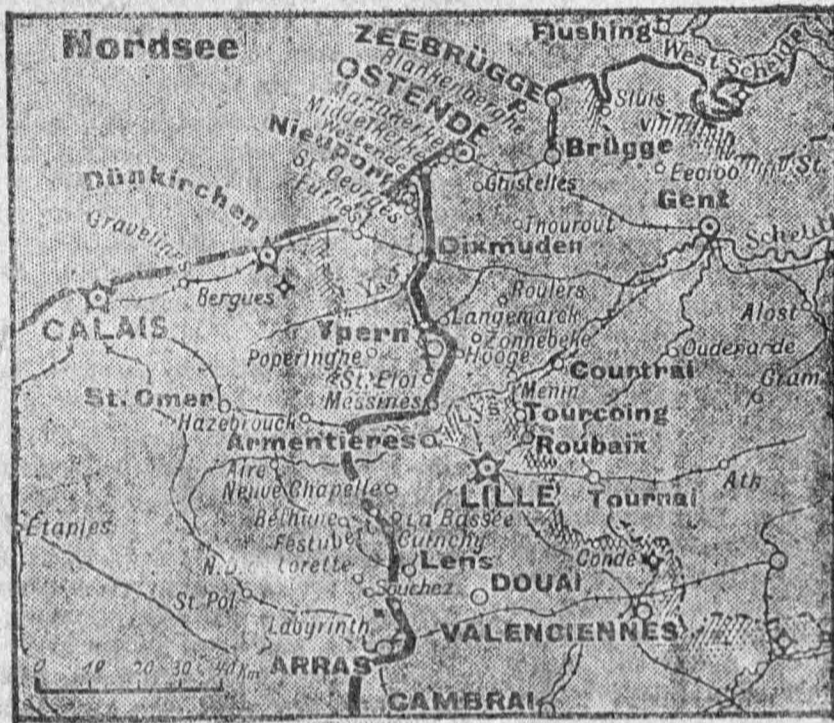
صاحب امتیاز و مدیر مسؤل :
آرستورولوس د. خراسانی

'Ασ'Ολα

Τιμάται γρως. 2.

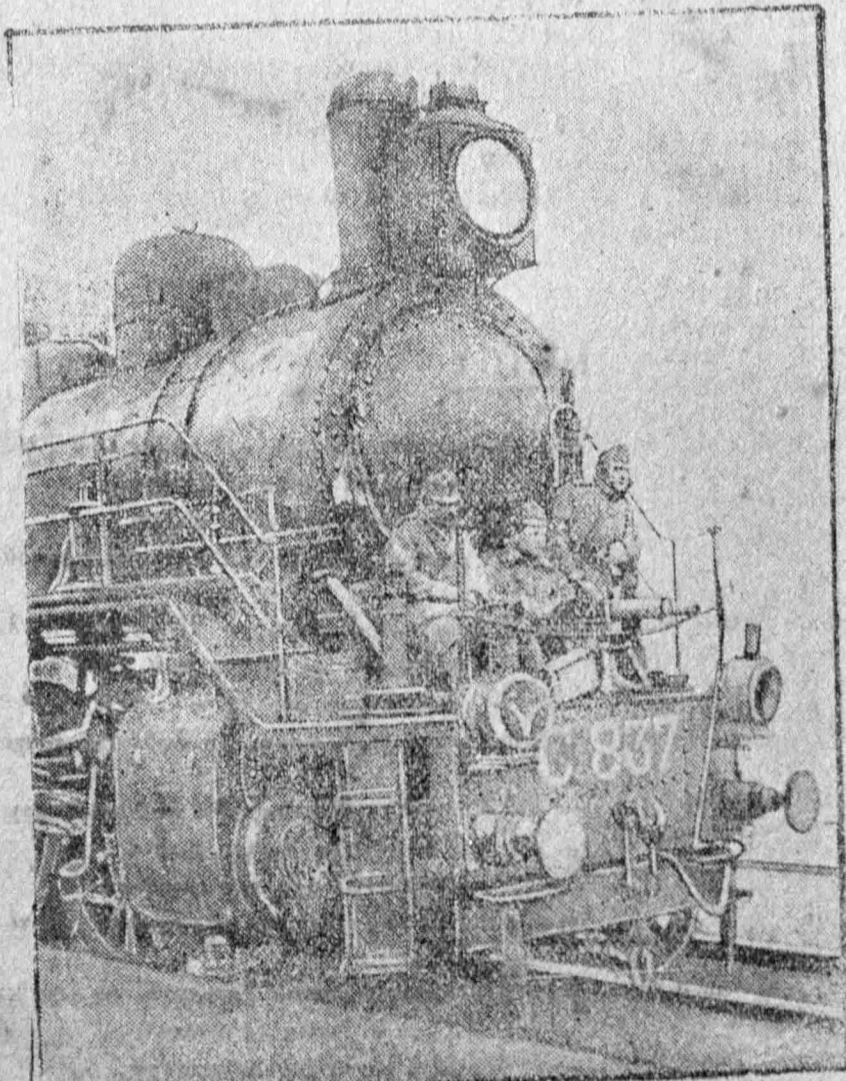
Το σμυδολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ, ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

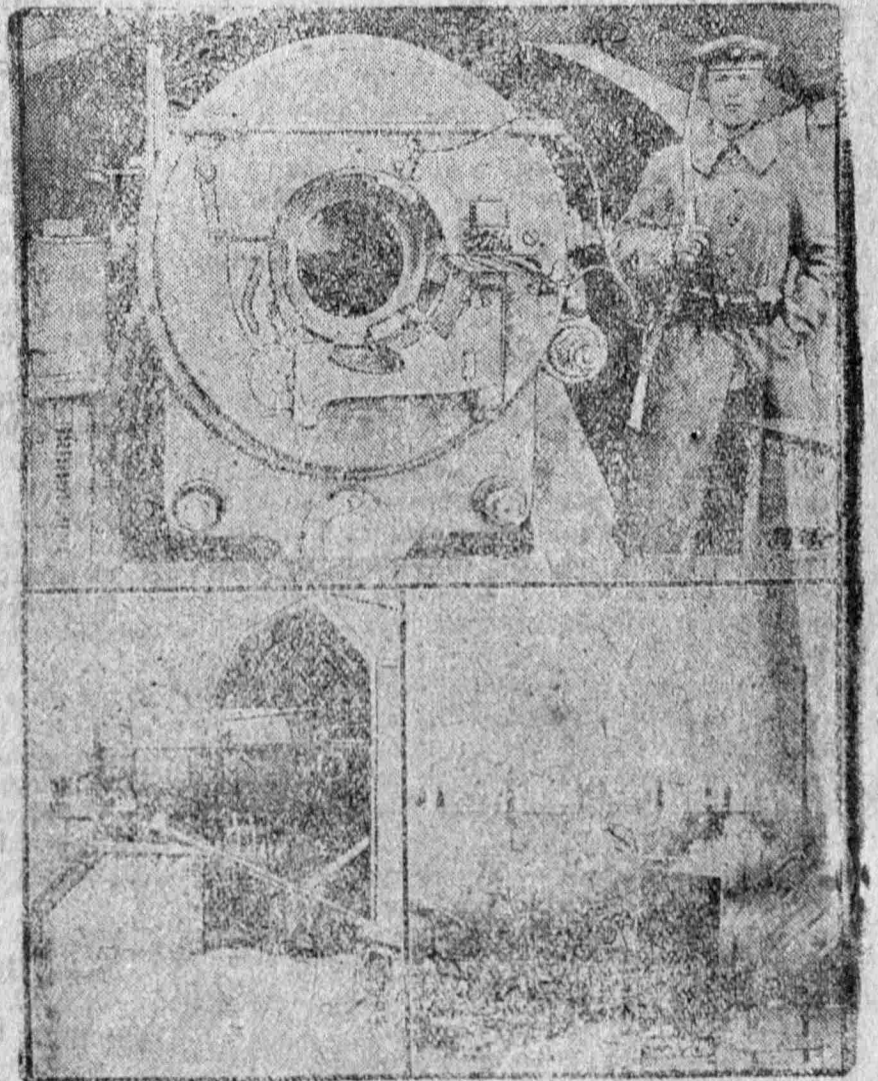

Χάρτης τῆς ἀποικιοσύνης ἀγγλικῆς ἀποβάσεως ἐν Ζεεμπρούγγη.

Τὰ βυθισθέντα ἐν Ζεεμπρούγγη ἀγγλικά θωρηκτά «*Ιργιγένεια*» (1), «*Ιντριπιδ*» (2) καὶ «*Σείριος*» (3).

Αἰστροσυγγρικόν τηλεβόλον, ἐστημένον πρὸς ἀερομηχανῆς κατὰ τὴν ἐν Οὐκρασίᾳ προέλασιν.

Ἐν Φινλανδίᾳ. Ἀμερικανικὸν πυροβόλον καταληφθὲν.— Βαθὺν πυροβόλον τεθωρακισμένον λαφυραγωγηθὲν.— Σιντιρίματα τοῦ ὑπὸ τῆς Ἐσθονῆς φρουρᾶς ἀναιμαχθέντος ὑποβρυχίου «*Αλανδ*».

‘Ασ’Όλα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
Μετ' ιδιαιτέρου τεύχους ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
εκδιδομένου εβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 40 ΤΕΥΧΩΝ

Διά την Τουρκίαν (μετά των ταχ. τελών) Γρ. 60
, τὸ ἐξωτερικόν » » » Φρ. 20
Δι' ἔγγραφαί προσπληρώνονται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 2 ΓΡΟΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΑΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

Γιορτάζουν τὰ λουλούδια.

Εἶναι Πρωτομαγιά!

‘Όλα σκελισμένα με τῆς παιδ πολύχρωμας φορεσιῆς των, κομψά, χαριτωμένα, ἀραχνούφραστα, προβάλλουν ἄπο τὸ πρασινωπὸν τῶν δένδρων φύλλα, βγαίνον ἀπὸ τὴν σκιερὰν τῶν θάμνων περιπετυξίν, ἀναφαίνονται κάπου, σὲ μιὰ τοῦ ἐδάφους ἀσήμαντον πετυχήν καὶ μετὰ τὰ χρώματά των, τὴν καλλιτεχνικὴν οἰκοδομικὴν των, μετὰ ἀρωμα, διαλαλοῦν εἰς τὴν φύσιν, ὅτι πανηγυρίζουν, ὅτι εορτάζουν, ὅτι τελοῦν τοὺς γάμους των.

Καὶ εἰς τὴν πρόσκλησιν των αὐτὴν τὴν χαριμόσυνον, σπεύδει τὸ ἀεράκι διὰ τὰ θωπεύση τὰ λευκά, τὰ κόκκινα, τὰ πολύχρωμα πέταλα τῶν λουλουδιῶν, ἔρχεται ἢ πεταχτὴ πεταλοῦδα τὰ τὰ φέρη τὸν ἔρωτικόν ἀσπασμόν, καὶ σπορπίζει εἰς τὰ λεπτοφυῆ σώματά των τῆς ἡδοῆς τὴν φρεσίναν, ἔρχεται ἢ πρωϊνὴ δρόσος, διὰ τὰ τὰ χαρίση τὸ πολυτιμὸν διαμάντι μιᾶς στιγμῆς, αἰθέριον γαμήλιον δῶρόν της.

Τὰ λουλούδια γιορτάζουν.

Εἶναι Πρωτομαγιά!

Κάτω ἀπὸ τὴν μαγικὴν μπακάτα, τὴν ὁποίαν κρατεῖ μετὰ ὄρατο χέρι ὁ Ρυθμιστὴς τῶν ὥρων, ὅλα, εἰς τὸ ἐγαρθηρίον σάλπισμα, καὶ κεντρίζει ὁ μέγας Σαλπικιτῆς, εἰς τὴν πρόσκλησιν τὴν στοργικὴν, καὶ τὰ μέμνει ἢ Ζωή, τὰ λουλούδια — λησμονημένα τῆς δημιουργίας ψυχῆ — ἐμφανίζονται.

‘Εμφανίζονται καὶ ἡ γέννησις των αἰθερία, ἀγνή, σιγηλή, δὲν μοιάζει μετὰ τὰς ἄλλας γεννήσεις τῆς δημιουργίας, δὲν συνοδεύεται μετὰ σπαραγμούς, μετὰ θρήτους, μετὰ πότους. Ἡ γέννησις των εἶναι φαιδρὰ καὶ ἡ πρώτη λαλιά των εἶναι ἡ χαρὰ, εἶναι τὸ ἀρωμα.

Ἦλθαν διὰ τὰ δώσουν εἰς τὴν γορὴν γῆν μας, τὴν σκυθρωπὴν καὶ βλοσυρὰν, μιαν εἰκόνα παραδεισιακῆς καλλονῆς, ἦλθαν διὰ τὰ ἀνασιήσουν τὴν ποίησιν, ἐκεῖ ὅπου εἶχε σκληρὰ κτυπηθῆ καὶ ποθάνει.

Γιορτάζουν τὰ λουλούδια.

Εἶναι Πρωτομαγιά!

Γιορτάζουν καὶ εἰς τὴν μεγάλην γιορτὴν τους δὲν θέλουν τὰ ἀφήσουν ἀμέτοχον κάθῃ τι, ποῦ κινεῖται, ποῦ πνέει, ποῦ ζῆ.

‘Εκάλωσαν τὴν ἀκτίνα εἰς τὸν πανηγυρισμόν των. Καὶ αὐτὴ, ποῦ ἔρχεται ἀπὸ ψηλά, αὐτὴ, ποῦ φθάνει ὀπὸ τὰ οὐράνια, τοὺς φέρει τὸν ἀσπασμόν τῶν ἀστέρων — ἄλλων αὐτῶν λουλουδιῶν τῶν οὐρανίων κόμην — τὸν ἀσπασμόν ἐκεῖνον, ποῦ ἀποκρυσταλλώνει τὴν δρόσον, ποῦ δημιουργεῖ τὰς ἱριδας τῶν χρωμάτων.

‘Εκάλωσαν τὸ πουλί εἰς τὴν γιορτὴν των καὶ αὐτὸ ἔτρεξεν εἰς τὴν πρόσκλησιν ἐκείνην, ἔληρε μαζί του τὸν ἔρωτα, ἐπέθησε σὲ κάποιον γειτονικὸ κλαδάκι, καὶ βλέποντας τὴν πανηγυρικὴν στολήν, τὰς πορφύρας καὶ τὰς βύσσους των, ἐρχίσει τὰ σκορπίζη μετ’ ὀφθαλμοῦ, περιπαθητικὰ, γλυκύντατα τὰ τραμόλα τοῦ αἰσθητήματος, τοὺς τόνους τοῦ πάθους, τοὺς ρεθμούς τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἡδοῆς.

Καὶ τὰ λουλούδια λικνίζονται εἰς ἐκείνην τὴν γλυκερὰν ἀρμονίαν καὶ ἀπολαμβάνουν ἡδονικὰ τὰ πελάγη τῶν μελωδιῶν, τὰς θωπεσίας τῆς ἀκτίνας, τοὺς διαπύρους τῆς δρόσου, τῶν χρυσαλλιδίων τοὺς ὀσπεσμούς.

Τὰ λουλούδια γιορτάζουν.

Εἶναι Πρωτομαγιά!

Καλοῦν καὶ τὸν ἀνθρώπον εἰς τοὺς γάμους των, εἰς τὸν πανηγυρισμόν, εἰς τὴν χαρὰν των. Καὶ αὐτὸς πρόθυμος σπεύδει πρὸς αὐτά. ‘Όχι καθὼς ἢ πεταλοῦδα διὰ τὰ τὰ φέρη τὴν γοιμοποιὸν γῆριν, ὄχι καθὼς ἢ ἀκτίς διὰ τὰ τὰ χαρίση τὴν θαλασρῆν της, ὄχι καθὼς ἢ δρόσος διὰ τὰ τὰ κοσμίση μετὰ ἀδαμάντινα κροιδέριαι, ὄχι καθὼς τὸ πουλί διὰ τὰ τὰ ψάλλη τὰ ἀγνὰ ἐπιθαλάμια.

‘Ερχεται πρὸς αὐτὰ καὶ τείνει τὸ χέρι πρὸς τὴν παρθενικὴν καλλονὴν των διὰ τὰ τῆς φέρη τὴν καταστροφὴν καὶ τὸν θάνατον.

Δὲν τὸν συγκινοῦν οὕτε τῶν χρωμάτων των εἰ τρυφεροὶ διατοπισμοί, οὕτε αἱ περιπαθητικαὶ ἐκλήσεις πρὸς τὴν εὐσπλαγχνίαν του, οὕτε ἢ ἰσρὰ τῶν γάμων των στιγμῆ. Αὐτὰ, ἀκριβῶς, περισσότερον κεντοῦν τὴν ἀπλησίαν του, περισσότερον τὸν οὐρουν πρὸς τὴν καταστροφὴν καὶ τὸ ἔγκλημα, περισσότερον τοῦ κεντοῦν τὴν μέθην τῆς ἀγριότητος. Καὶ, δῆμιος αὐτός, μετὰ τὸ ἀκονισμένον δρόπανον τοῦ θανάτου εἰς τὰ χέρια, κόπται, θερτίζει, ἀποσπᾷ.

Δὲν τὸν μέλει!

Δὲν τὸν μέλει ἂν πνίγη εἰς τὸν ἐπιθανάτιον ῥόγγον τὴν ὑπαρξίν, ποῦ εἶχε δικαίωμα ἐκ τῆς ζωῆς, ἂν βυθίση εἰς τὰ αἵματα τὰ σώματα τῆς τελειότερας νειότητος, ἂν διακόπητῃ ἀνίλας τὰς ἰσρὰς τῶν γάμων στιγμᾶς διὰ τὰ καταστροφήν κρεβάτια νεκρικὰ τὰς παστάδας τῶν ὑμεναίων!

Καὶ ὁ μέγας καταστροφεὺς στολίζεται μετὰ πτώματα, πτώματα λεβάντηδων κομψῶν, πτώματα αὐτόρων παρθένων. Πτώματα ἔδω, πτώματα ἐκεῖ, πτώματα μέσα σὲ γιάλινα δοχεῖα, πτώματα ἀκόμη καὶ εἰς αὐτὸ τὸ κρεβάτι τῶν ἐρώτων του.

Χωρὶς πτώματα δὲν εἰμπορεῖ νὰ ζήση ὁ ἀνθρώπος, αὐτὸς ὁ μέγας ἀγώιστής· αὐτὰ τοῦ τρέφουν τὴν παράφρονα λύσαν του, ἀρέσεται, αἰώνιος Νέκρων, ν’ ἀπολαμβάνη τοὺς ἐπιθανάτους συσπασμούς τῶν λουλουδιῶν καὶ τὰ νοπὰ, τὰ αἱματόφυρα, τὰ ἡμιθανῆ θύματά του νὰ τὰ προσφέρη ὡς τὴν ἐκδήλωσιν τῶν ἀγιότητων τῆς ψυχῆς του διαθέσεων, τῶν τρυφερωτέρων αἰσθημάτων.

Εἶναι Πρωτομαγιά!

Θὰ τρέξη τότε αὐτὸς διὰ τὰ φέρη τὴν ἐκατόμβην τῶν σκαραγμένων ζωῶν, διὰ τὰ συνοδεύση τὰ ὄρατά του μετὰ τὴν νεκρικὴν παρατάξιν των καὶ ὡσάν νὰ μὴ ἦσαν οἱ ζῶντες καὶ αὐτοὶ οἱ νεκροί, ποῦ ἔκρυσσε τὰ αἶμα εὐσπλαγχνικώτεροι καὶ αὐτοὶ οἱ πεθαμένοι του, ζητοῦν πτώματα διὰ τὰ ἱκανοποιηθεῖν.

‘Ο ἀνθρώπος! τὸ ταλειότερον πλάσμα τῆς δημιουργίας! ὁ φοβερώτερος Μολῶχ, ὁ ἀγριώτερος Σίβας τῆς καταστροφῆς

Εἶναι Πρωτομαγιά!

Τὰ λουλούδια κλαίουν, τὰ λουλούδια πεθοῦν, καὶ μόνη ἡ ἀνθρωπίνη ἀγριότης ὀργιάζει.

Θ. Κ. Μ.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΔΑΝΕΙΟΝ

‘Απὸ τῆς πρώτης Μ.Ι.ου (ν. ἡ.) τὰ τέκνα τῆς ὀθωμανικῆς πατρὸς σπεύδουν εἰς τὰς εἰδικὰς θυρίδας τῶν τραπεζῶν τῆς πέλευς καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, διὰ τὰ καταθέσωσι τὰς οἰκονομίας των ἀπέναντι τῶν τίτλων τοῦ α’ ἐσωτερικοῦ δανείου.

Καὶ τὴν προθυμίαν αὐτὴν κινεῖσι δύο μεγάλα καὶ ἰσχυρὰ ἐλατήρια. Τὸ πρῶτον εἶναι ὁ ἀγνὸς πατριωτισμός. ‘Εκαστος ἐκείνης γνωρίζει, ὅτι πρῶτος ὄρας τῆς εὐδαιμονίας μιᾶς χώρας εἶναι ἡ οἰκονομικὴ αὐτῆς ἀνεξαρτησία. Καθὼς εἰς τὰ ἄτομα, οὕτω καὶ εἰς τὰ κράτη, ἡ εἰκονομικὴ ὑποτέλεια ἄγει εἰς πολλὰς ταπεινώσεις. Δὲν ἀρκεῖ μόνον γυναικὸς στρατός, προσσπιζόμενος τὰ ἐδάφη τῆς πατρίδος· πρέπει νὰ ὑπάρχουν καὶ πλήρη ταρμὰ, ἀφ’ ὧν οἱ ἡγῆται αὐτῆς νὰ ἀντλῶσι διὰ τὴν ἀπρόσκοπτον λειτουργίαν τῶν ἐργασιῶν τῆς διοικήσεως καὶ τῆς ἀμύνης.

Σήμερον, ὡς παρατηρήθη ἤδη, πολλὰ τάξεις ἐκ τῶν λαῶν τῆς αὐτοκρατορίας ταύτης εὐμεροῦσι καὶ ἀπλιύτησαν μελίστα ἐπαρκῶς. Ἡ πατρις, ἥτις ἐβοήθησεν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν των ταύτην, ζητεῖ ἐπὶ τύπον δανείου ἐσωτερικοῦ παρὰ τῶν τέκνων της τὸ ἀνιδωρόν. Καὶ διὰ τοῦτο μετὰ προθυμίαν ζηλευτὴν σπεύδουν νὰ προσφέρουν εἰς τὴν ἐπίκλησιν.

‘Αλλ’ ἐκτὸς τοῦ πατριωτισμοῦ, καὶ τὸ συμφέρον εἶναι τὸ ἔτερον ἐπίσης ἰσχυρόν ἐλατήριον.

Τὸ α’ ἐσωτερικὸν δάνειον, ὡς ἀνεπτυχθῆ ἀπὸ τῶν στηλῶν τῶν ἐφημερίδων, εἶναι τὸ καλλίτερον placement τῶν οἰκονομικῶν τόσον τῶν μεγάλων κεφαλαιούχων, ὅσον καὶ τῶν μικρῶν. Πρῶτον μὲν, διότι παρουσιάζει τὰς καλλιτέρας ἐγγυήσεις, ἀφοῦ ἐπισθῆν του εὐρίσκειται τὸ παρθένον καὶ γόνιμον ‘Όθωμ. κράτος μετὰ τῆς κραταιᾶς Γερμανίας. Εἰς ἐποχὴν δὲ, καθ’ ἣν τὸ κρῆμα εἶναι τόσον εὐθηνόν, ποῖας περισσοτέρας ἐγγυήσεις ἠθελέ τις ζητήσει; δευτέρου ἢ εἰφυνῆς ἰδέα τῆς πληρωμῆς τοῦ τόκου καὶ τῆς ἀποσβέσεως εἰς χρυσόν, μὲς διδῆται τὴν ἀπόδειξιν, ὅτι τὸ χαρτονόμισμα εἶναι ἰσάξιον τοῦ χρυσοῦ διὰ τὴν κυβέρνησιν, ὃ δὲ λαὸς μαρτυρεῖται 20—25 % ὡς τόκον ἐκ τῆς νομισματικῆς διαφορᾶς.

Οἱ λόγοι αὐτοὶ κινεῖσι τοὺς πάντας ‘Όθωμανούς καὶ ξένους, φίλους, οὐδέτερούς καὶ ἐμπολέμους, εἰς τὰς θυρίδας τῶν τραπεζῶν διὰ τὰ ἀνταλλάξουν τὴν τὸ κρῆμα των πρὸς τίτλους τοῦ ἐσωτερικοῦ δανείου.

Οὐδεὶς πρέπει νὰ μείνη ὅστις νὰ μὴ ἐγγραφῆ.

ΜΑΪΟΣ

Εἶπ’ ἡ δροσοῦλα δλόχαρη στὸ ῥόδο, ποῦ διφυῖσαι καὶ μετὰ τὰ φύλλα τ’ ἀνοιχτά, σὰν χεῖλη πύθθελαν φιλιὰ, ψηλά τ’ ἀστέρια κύματα καὶ τὴν ψιλορροτοῦσαι,

Εἶπ’ ἡ δροσοῦλα δλόχαρη: — Περὶ φανὸ λουλοῦδι, ποῖος σοῦ πε ἀπόψε ποῦ θάλαθω σὶνὸν κόρφο σου νὰ κοιμηθῶ; Μήπως νεροῦ γαργάρισμα, μὴ ἀηδονιοῦ τραγοῦδι;

— Οὔτε νεροῦ γαργάρισμα, οὔτ’ ἀηδονιοῦ τραγοῦδι. ‘Αγνωστὴ μ’ ἔκαψε φωτιά, ζωντάνεψέ μου τὴν καρδιά πρὶν πέσουνε τὰ φύλλα μου, τῆς νεοότητος μου τὸ χροῦδι

Χρυσὸ στεφανοσκήπασμα ξαπλώνει τὸ φιγγάρι πάνω σ’ ἐκείνα τὰ πτωχά. Μιὰ νύχτα ζοῦσαν μοναχά, μιὰ νύχτα κ’ ἐξεπύχθησαν... Ποῖος νάχη τέτοια χέρι;

ΑΡ. ΒΑΛΑΒΡΙΤΗΣ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΟΛΑ ΠΡΕΠΕΙ Ν' ΑΝΑΓΕΝΝΗΘΟΥΝ

Πρωτομαγιά! Ένα μαγικό άεράκι ανακαινίστικος έπέρασεν όπλ' όλην τήν φύσιν. Τό δάσος, τό έρημον και σκοτεινό, τώρα άπλώνει εις τά κλαδιά του όλους τούς τόνους τοϋ καλλιτέρου και τωποτέρου πρασίνου· κάτω ή χλόη είναι καίσιμτος από εϋμορφα αύτοφυή λουλουδιάρια και από κάθε θάμνον, από κάθε φραγήν έκπέμπονται αι γλυκύταραι εύωδία, αι όποίαι βαλοσμόνουν τόν άέρα. Τά πουλιά με τά τραγούδια των, τά φλύαρα τρυτίσματά των, συμπληρούνουν τό θέληγτρον.

Η φύσις έαυτάζει. Τό άλλο, τό έρημικό μονοπάτι, τό όποϊον περνά από τά καταπράσινα και άνθισμένα πλευρά γαιτονικοϋ λόφου, είναι καταστόλιστο, ή μικρά έπιστολις, τό καταφύγιον των προβάτων και των ποιμένων των, είναι διάκοσμος και αύτή. Όλα πανηγυρίζουν μόνα των τήν άναγέννησιν τής φύσεως.

Εις τό μονοπάτι εκείνο, τό όποϊον φέρει εις τήν κομμόπολιν από τόν αιδηροδρομικόν σταθμόν, φανερώνεται ένας νέος ήλιοσκαμένος εξισωματικός. Βαδίζει με βήμα σταθερόν, ώς άνθρωπος, ό όποϊος ξεύρει καλά τά μέρη. Ό Πέτρος έπιστρέφει εις τήν πατρίδα του! Είναι μόνος. Μακράν, εις τά ξένα, εις τό στρατόπεδον, πόσον είχε πωθήσει τήν μικράν εκείνην πόλιν με τά χαμηλά και άραιά σπιτικάκια της, τήν ήρεμον και γλυκύαν κοιτίδα των πρώτων όνείρων! Είχε να τήν έπισκεφθίη δέκα ετη τώρα και δι' αύτό τήν καρδιά του εϋλόγησε μία άκαθόριστος νοσταλγία.

Και ή νοσταλγία εκείνη τόν είχε φέρει έως εκεί να περάση τās ήμέρας τής άναρρωτικής του άδειας.

Ό Πέτρος ήγάπα τήν ιδιαιτέραν πατρίδα του, τήν ήγάπα, διότι συνεδέετο με αύτήν με τόσας άναμνήσεις. Είναι άληθές, ότι αι άναμνήσεις εκείναι δέν ήσαν μόνον άναμνήσεις γλυκαί· αι πικραι άναμνήσεις είχαν και αύται τό μερίδιόν των, άλλ' αύται προξενήθησαν μόνον από τόν πατέρα τής Όλδας.

Ό Πέτρος ήγάπα τήν ιδιαιτέραν πατρίδα του και ή φλόξ εκείνη τής αγάπης του τοϋ άνέπνευσε τό ποιήμα «Η Πρωτομαγιά εις τήν πατρίδα», τό όποϊον περιέγραφε με δύναμιν ύπερσχοη και με σείχους γλυπτούς μίαν ώραιαν Πρωτομαγιάν εις τό μικρό, τό γραφικό χωριουδάκι, τό όποϊον τόσον ήγάπα, άφου τοϋ ενθόμυζε τά πρώτά του, τά τσαιικά χρόνια, τά πρώτά του όνειρα, τόν πρότόν του έρωτα.

Τό ποιήμα εκείνο τό είχε στείλει ό Πέτρος εις τό περιοδικόν, εις τό όποϊον συνεργάζετο, τό δε περιοδικόν εκείνο, δια να τιμήση καλλιτέρα τό εμπνευσμένο εκείνο έργο, τό έδημοσίευσε μέσα εις έν καλλιτεχνικόν πλαίσιον, τό όποϊον παρίστα μίαν έξοχικήν άνθισμένην τοποθεσίαν.

Ό Πέτρος τώρα είχαν εις τό πνευμά του τās παλαιός άναμνήσεις τής νεότητός του και κρατών εις τās χείρας του τό μαγιάτικο εκείνο τεϋχος τοϋ περιοδικου, έπλανάτο εις τά τοπία εκείνα, τά όποια πρδ δακρυάσας δέν τά ήσπεροθεος μόνος.

Είχαν περάσει τόσα χρόνια, τόσα χρόνια! και όμως μόνη ή άνάμνησις δέν είχε παρέλθει από τήν ψυχήν.

Έφθασεν εις έν σύσκιον μέρος, εις εκείνο τό όποϊον ή Όλδα και αύτός ήρόσκοντο περισσότερον να επισκέπτονται, και εκεί έξηπλώθη. Παρεδόθη εις τās άναμνήσεις του. Τά μέρη εκείνα τοϋ ενθόμυζον τήν γλυκύαν φυσιογνωμίαν τής Όλδας, τό κομψόν της παράστημα, τό εύτοργον σώμά της, τά σπινθηροβόλα μαύρά της μάτια, τό παρθενικόν πρόσωπον, τήν γοητευτικήν κατατομήν. Ένεσθ' μετ'ό άκόμη και όλην τήν ιστορίαν τοϋ έρωτος των, όλας τās ύποσχέσεις, τούς όρκους των... Και ή ιστορία εκείνη άναζωογονήθη εμπρός του.

Είχε γνωρίσει τήν Όλδαν, ένφ ήτο άκόμη φοιτητής, τήν ήγάπησε με τόν παράφορον έρωτα τής πρώτης νεότητος και συνεδέθησαν αι ψυχαι των δι' όρκων.

Ό πατήρ τής Όλδας, πραγματικός άνθρωπος, έσκέφθη:

«Αν ό νέος αύτός και ή κόρη μου αισθάνονται ένα πραγματικόν αισθημα μεταξύ των, τίποτε δέν θα εμπορέση να έμποδίση τήν ένωσίν των· αν όμως τό αισθημα αύτό είναι παιδαριώδες, τότε ή άπομάκρυνσις και ό χρόνος θα τό δαμάσουν.

Απέστειλε, λοιπόν, τήν κόρην του εις μίαν άλλην πόλιν, μακράν, να μείνη πλησίον συγγενούς οίκογενείας, τήν έμπόδισε δε να στέλλη ή να λαμβάνη από τόν Πέτρον γράμματα.

Έλαβεν όλα τά μέτρα του. Κατ' άρχάς ή Όλδα, παρ' όλας τās έπιτηρήσεις τοϋ πατρός της, κατώρθωσε να στείλη εις τόν Πέτρον δύο-τρία γράμματα, άλλ' εκείνος, δια να μη τήν ένοχοποιήση περισσότερον και δια να τής εξασφαλίση τήν ψυχικήν γαλήνην, δέν τής απήντησεν.

Έπειτα έμαθεν, ότι ή Όλδα ένσφουθήη πλούσιον βιομήχανον εκεί.

Ό γάμος αύτός ήτο άποτέλεσμα έρωτος νέου, ήτο άπόρροια ανάγκης, ήτο θέλησις των γονέων τής Όλδας; ό Πέτρος δέν είχε μάθει ποτέ. Έν τούτοις, ό αισθηματικός νέος, μη δυνάμενος πλέον να μείνη εις τά μέρη εκείνα, των όποϊων κάτω γωνία τοϋ ενθόμυζε και τόν χαμένον έρωτά του, έφυγε μακράν και έπεδόθη εις τήν έπιστήμην του.

Ό πόλεμος έκαμε τόν Πέτρον άξιωματικόν, ή ξενιτιά ήγέννησεν εις τήν καρδίαν τοϋ νέου τήν νοσταλγίαν και ίδού, ότι τώρα, τās ήμέρας τής άναρρωτικής του άδειας, ήλθε να περάση εκεί, εις τήν γραφικήν, τήν ήρεμον πατρίδα του. Ω! με τί σείχους έχει ψάλλει τόν τρυφερόν της Μάϊον!

Ό Πέτρος άνοίγει έκ νέου τό φέλλον τοϋ περιοδικου, τοϋ έκράτει, και παρατηρεί έκ νέου τήν σελίδα τοϋ ποιήματος, τό κόσμημα, τό όποϊον έσχεδιάσε κάποιος λεπτό καλλιτεχνικό χέρι...

Αλλά τί σύμπτωσις! Είναι σύμπτωσις όμως; Τό τοπίον εκείνο τής εικόνας δέν ήτο τίποτε άλλο, παρ'ό ένα κομμάτι από τήν έξοχικήν εκείνην τοποθεσίαν τής πατρίδος του, τήν τοποθεσίαν εκείνην, τήν όποϊαν έπισκέπτετο τόσον συχνά με τήν Όλδαν. Νά το, να τό έρημικό δρομάκι των έξομοληγήσεών των, ίδού ό λόφος με τά έμμορφα πεύκα, και εις τήν άκρη ή μεγάλη όξειά εις τόν κορμόν, τής όποϊας είχαν άλλοτε χαράξει άδελφωμένα τά όνόματά των...

Ό Πέτρος δέν ήμπορούσε να κρατηθίη άνεπήδησε ταραγμένος και ήκολούθησε τό δρομάκι, έφθασε τήν όξειάν, έρξένθησε, παρατήρησε και είδεν. Είδε τά άρχικά των όνόματα Π. Ι., συμπλεγμένα μέσα εις μίαν καρδιάν. Ό καιρός τά είχε μαυρίσει βέβαια, με διακρίνονται άκόμη εύκρινώς.

Έστράφη, είδαν εκεί κοντά τόν έρημικόν πάγκον, εις τόν όποϊον συνείθιζον να κάθηται· δέν ήτο τελείως κενός, ένα χαρτί διπλωμένο εύρίσκετο εκεί, ένα τυπομένο χαρτί και μία μικρά άνθοδέσμη από βιολέτες. Άνοίγει τά φύλλα και βλέπει. ότι ήτο τό ίδιον περιοδικόν, τοϋ εκράτει, ό ίδιος αριθμός τοϋ φύλλου, τοϋ περιείχε τό ποιήμα του.

Τί σύμπτωσις! Ένφ έσκέπτετο αύτά, έτ'ός σκύλος οίκιακός ήρχισε να τόν γαυγίση, άλλά μία τρυφερά φωνή εκάλεσε με τό όνομά του τόν σκύλον να πλησίαση. Ό Πέτρος, έστράφη πρδς τήν ξένην και είδε μίαν μελανθοσφραμένην σιλουέταν γυναικός εις τήν κομπήν τοϋ δρόμου. Τήν γυναίκα εκείνην τήν είξευρεν ό Πέτρος.

Χωρίς να τό κατάλαβη, έπήδησεν άντίκρου της και τήν έχαιρέτησεν εύσεβάστως. Ητο ή Όλδα! Η καρδιά του έτρεμεν, άλλά προσεπάθησε να φανή ψυχραιμιας.

— Κυρία. — Πέτρος! έφώνησεν ή Όλδα, παράφρομένη από συγκίνησιν.

Αλλ' έπειτα, μη θέλουσα να δαίξη τόσην οικειότητα, ώσει διαρθάνουσα τό λάθος της, τόν ώνόμασε με τό επίθετόν του.

— Μένετε εδώ; — Ηλθατε εδώ; — Ησαν αι πρώται έρωτήσεις των. Ό Πέτρος

τότε διηγήθη πώς έπεθύμησε να ίδη μετά τόσα χρόνια τήν πατρίδα του και πώς εύρίσκετα εκεί δια μερικās ήμέρας.

— Και σεις; τήν ήρώτησεν εκείνος με ένδιαφέρον.

— Ω! ήλθα και εγώ εδώ, άλλ' όχι όπως με' έφαντάζεσθε ίσως. Ένσφουθήην ένα βιομήχανον, ό όποϊος είχαν άποσυρθίη από τās έργασίας και είχαν άγαράσει μίαν έπιστολήν. Είχεσ μαζί του όλίγον, διότι μία καταστροφή τοϋ μάς ήλθε, μάς άπεστέθησε από όλα τά κτήματά μας και αύτόν από τήν ζωήν. Κατέφυγα, λοιπόν, εδώ, εις τήν πατρίδα μου, όπου μένω εις τό φιλόξενο σπίτι τοϋ πρεϊσταμένου τής εκκλησίας. ήλθα δια να εύρω τόν ήλιον τοϋ παρηγορεί, διότι κατ' όλον τό διάστημα τοϋ γάμου μου δέν εγγώρισσα ούτε τήν χαράν ούτε τήν εύτυχίαν.

Διακόπη. Έβλεπε τήν ταραχήν της να αυξάνη και ήνόησεν, ότι δέν έπρεπε να κουράζη τόν νέον με τās ίδιείας της άτυχίας· δι' αύτό έστρεψε τόν λόγον.

— Ω! τί ώραία τοϋ περιγράφετε τās καλλονάς τής πατρίδος μας! πόσον ώραία ζωγραφίζετε τόν Μάϊον της!

— Ητο ένας χαιρετισμός από τήν ξενιτιάν, διήνησεν εκείνος, άλλά και τό σχεδιάσμα, τοϋ τό συνοδεύει, πόσον εύμορφα τό στολίζει! φαίνεται, ότι τό έσχεδιάσε μία χείρ, τοϋ... μία χείρ, τοϋ γνωρίζει, μιά καρδιά, τοϋ συνεδέθη με τά μέρη αυτά...

— Όσα σας ήρσεν; ήρώτησεν ή Όλδα με έρθέτημα εις τό προσωπον.

— Με ήρσεν! διδαι ζωήν εις τό έργο, νομίζει κάνας, ότι ή καρδιά τοϋ ποιητοϋ και ή καρδιά τοϋ ζωγράφου... Αλλά τί λέγω; μήπως σεις; σας έγνωρίζα δυνατήν εις τήν ίχνογραφίαν...

— Είναι άληθές, ότι τότε ίχνογραφοϋσα άτελώς, ύστερα όμως κατά τόν συζυγικόν μου βίον έπεδόθην περισσότερον. Ητο ή μόνη μου χαρά, ή μόνη μου τέρψις. Είχε διδάσκαλον, ό όποϊος με άνεθάρρυνεν εις τό έργο, έπεδόθην εις τό διακοσμητικόν σχεδιάσμα, και τώρα εις τās ήμέρας τής πενίας μου, τό έργο αυτό με διατηρεί· συνεργάζομαι και εγώ εις τό περιοδικόν, τό όποϊον δημοσιεύει τό ποιήμα σας· μου έστάλη με τήν έντολήν να τό διακοσμήσω, σεις έστειλάτε με' αύτό ένα χαιρετισμόν, από τήν ξενιτιά εις τούς τόπους αύτους. Έγω προσεπάθησα να δάσω χαιρετισμό πρδς τό εύτυχισμένο παρελθόν...

Τά είπα και δύο δάκρυα άπεκρυσταλλώθησαν επάνω εις τās ώχράς παρειάς της, αι όποίαι διατήρησεν άκόμη τήν παρθενικήν των ώραιότητα.

Ό Πέτρος δέν έμεινεν άπαθής.

— Τό έσχεδιάσατε πολύ εύμορφα! Σας άφωπνίσθη τό παρελθόν και ώδήγησε τήν χείρά σας να ίχνογραφήση τούς δρόμους εκείνους και τās τοποθεσίας, αι όποίαι άλλοτε ήσαν αι λαραι άποδείξεις τής εύτυχίας σας!

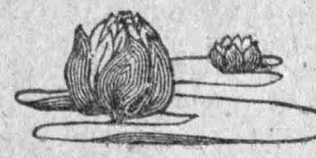
Ό Πέτρος τήν παρατήρησε άτενώς και με έρωτηματικόν βλέμμα. Εκείνη εις τό μάτια της έξεδήλωσε τήν συγκριβήν, τόν έβλεπε με βαθύν πόνον, έχαμήλωσε τά βλέμματα, επικαλουμένη τήν συγγνώμην του...

Ό Πέτρος εκράτησε τās χείρας της, έκυψεν άφωπος και έκ' αυτών άφήκεν ένα τρυφερόν φίλημα. Η συγγνώμη έδιδετο, ή αγάπη έκυρίευσεν και τās δύο καρδιάς.

Υπεράνω των κεφαλών των από τά φουεντοκά και άνθισμένα κλαδιά τοϋ δάσους τής πατρίδος εις σπίνος έτόνιζε τό άσμα τής άνοιξιας, τό άσμα, τοϋ λέγει:

«Τώρα, εις τήν έποχήν αύτήν τής άνοιξιας, όλα πρέπει να άναγεννηθούν!»

(Anna Gade) ΔΙΟΣ ΑΝΑΤΟΛΙΟΣ

ΣΤΙΓΜΙΣΤΥΠΑ

ΣΚΙΤΣΑ

‘Ακουμισμένος στέν κορμόν ένός πλατάνου, που ρίπτει με φιλοσοργία την σιάν του επάνω μου ώσαν πελώριον άλεξήλιον, βυθίζω τά μάτια μου, τά θολωμένα από τά καυστικά φιλήματα του ήλιου, στην άπέραντον έκταση με τó άτελείωτο πράσινον ένδυμα, κατάστικτον από τάς χιλιάδας τών λουλουδιών, που μου υπενθυμίζουν τά ποικιλόχρωμα πετράδια τεραστίου μωσαϊκού άπομακρυσμένης άποχής.

Ένα λεπτό άεράκι περιέχει θωπευτικά άπ’ επάνω μου, σμίγει άταλό-άταλά τά φύλλα του πλατάνου, κάθε ψιθυρίζει μυστικά στο χελιδόνι, που ξεκουράζεται εκεί κάτω σ’ ένα κατάξηρο κλωνάρι, και χύνεται κατόπιν μέσα στην άπέραντον όλοπρασίτην έκταση διά τά ξεψυχήση μέσα εις την θερμότεραν περιπετυξίν τών έρωτευμένων λουλουδιών.

Η θέρη του φιλήματος αυτού, που ένώνει την αύραν με την ψυχήν τών λουλουδιών, φθάνει έως στην ψυχήν μου, μου παραλύει τελείως τάς αισθήσεις, με κατακυριεύει, με γονατίζει και, χωρίς τά θέλω, ψιθυρίζω:

— ‘Ω! τó μεγάλο και άθόρυβο μυρμηκίσιον τής φύσεως!

Σ’ ένα στενό και άκανόνιστο μονοπάτι, επάνω σε μία πέτρα, που την έχουν κοκκινίσει αι άκτίνας του ήλιου, μία σούρα, ξεπλωμένη με νωχέλεια, άνοίγει όσον μπορεί περισσότερον τó στόμα της, σάν τά θέλη τά ρουφήση δλόκληρον τον ήλιον. Τί συχαμερή που είναι αυτή ή τεμπέλα με την άποκρουστική πρασινάδα της, που μοιάζει σάν χολή, με τά ξεθωριασμένα μάτια της, σάν πεθαμμένου, με τά κοντά και χιλιοσκασμένα πόδια της, πόδια λεπρού, και με την έλαφρώς ύποκίτρινον ούραν της, μικροσκοπικήν ούραν κροκοδείλου!

Και όμως αυτή θά νομίξη πώς είναι εύμορφη, πώς δέν υπάρχει τίλιστα και εύμορφότερη άπ’ αυτήν. Γιατί όχι; Όταν έρριπα προσεπικότερα τά μάτια μου, είδα ότι δέν έχει άδικο.

‘Ακριβώς, άπ’ επάνω της, έλαφρώς ψαύουσαι τó καταπράσινον σώμα της, δυό παπαρούνας έκλιναν με άγάπην τά κεφαλάκια των! Και ή συχαμερή άκείνη σούρα μου έφάνη σάν ένα μεγάλο κόσμημα από σάφειρον με δύο τεράστια ματωμένα ρουμπίνια!

Και είπα: — Κάτι ξεύρει άπό την άσχημίαν της, και ήλθε τά δανεισθή την κοκκινάδα της παπαρούνας. Τί; μόνο στους ανθρώπους έπιτρέπεται αυτό;

‘Ακριβώς, κάτω από την πέτρα, που όργιάζει ή τεμπελιά της σούρας, μία όλοτελώς αντίθετος σκηνή διαδραματίζεται μπροστά στα μάτια μου. ‘Ολόκληρος λεγών μικροσκοπικών χειρωνάκτων, με μίαν θαυμασίαν άλληλεγγύην προσπαθεί τά μεταφέρει ένα ξυλοράκι, ποιός ξεύρει προς τίνα σκοπόν.

Κοιάζουν, ιδρώνουν και, μόλις κατορθώσουν τά τά άνεβάσουν, αυτό τους ξεφύγει με την μεγαλειότεραν άναλησίαν, διά τά επαναρχίση έκ νέου τó άτελείωτο άγών, με νέους κόπους, με νέας θυσίας, με νέαν έξάντλησιν τών δυνάμεων.

‘Ω! τά άκαταπόνητα και φιλόπονα μυρμηγκία! Σύμφωνα με την μικροσκοπικήν τών έχουσι κι’ ούτά τόν μικροσκοπικόν Γολγοθάν των και θά τόν άναίθουν πολλές φορές άποκαμωμένα, έξηντλημένα από τόν άγώνα της αυτοσυντηρήσεως. Θά τó κατορθώσουν όμως και τότε... Δέν έπρόφθασα τά τελειώσω την σκέψιν μου και ένα βαρύ πάτημα άναλήτου διαβάτου επέρασεν επάνω από τά φιλόπονα μυρμηγκία, διά τά σπαίρη την καταστροφήν και τόν θάνατον!

Θεέ μου! αυτό, λοιπόν, είναι τó τέλος άκείνων, που είναι άφωτισμένοι εις τó καθήκόν των; Δέν μπορούσε τά τσολαπατήση την σούρα, που δέν χρησιμεύει εις τίποτε;

— Παιός σεθ τó είπες έόένα, που δέν χρησιμεύει εις τίποτε; έφώναξεν ένα γεράκι, που κατέβαινε με όρμη.

‘Εγύρισα τά μάτια μου στην πέτρα και είδα τó γεράκι, που κατεξέσχίζε την σούρα με τά νύχια του. Μία κασιθέλα, που κερνούσε την ίδια σι-

γή, ήπλωσε τó ήλιοκαμένο χέρι της και με την μεγαλειότεραν άπόθειαν έκοψε τή; δυό παπαρούνας! ‘Ωισμένως, έσκέφθην, ή άδικία όργιάζει παντού. ‘Ας φύγω, διότι πολύ φοβούμαι, ότι έρχεται ή σειρά μου!

Φεύγω με μίαν βαθείαν έντύπωσιν, ότι ό κόσμος αυτός δέν είναι άλλο τίποτα, παρά ένας άεναος άγών άλληλοεξοντώσεως, μία άκατάβλητος προσπάθεια περι έπικρατήσεως του ίσχυροτέρου.

‘Α! σά; όρχίζομαι, ότι δέν είναι καθόλου όρθον τά βυθίζεσαι κόντας εις σκέψεις, όταν εύρίσκεται στην έξοχή, προ παντός δέν πρέπει τά βλέπη και με τά δυό του μάτια άλλο τι από τó μεγαλειον τής φύσεως.

Σκηναί, όπως τών μυρμηγκιών, τής σούρας, τής κασιθέλας, είναι άδικήματα, μειούντα τó μεγαλειον τής φύσεως. Εύτυχής άκείνος, που έχει κοντά του δυό λευκά χεράκια και ένα ζευγάρι ροδαλών χειλέων, που τά σκεπάζουν τά μάτια του, διά τά μή βλέπη τοιαύτας σκηνάς...

‘Ενας όξύ; συριγμός άκεί κοντά μου γενεά μίαν άνεξήγητον φρικίαν: χωρίς τά θέλω, άποστρέφω τó πρόσωπόν μου από τους θάμνους, διότι αισθάνομαι την παρυσίαν του άχρείου έρπετού με τά γυάλινα μάτια, με την άπατηλήν ύπουλότητα και την μαγνητικήν του έπίδρασιν. ‘Ω! πώς ήθελα τά συντρίψω υπό την πέτραν μου τόν δόλιον έχθρον, τόν αίτιον τής κακοδαιμονίας μας!

‘Ετυχε τά ίδητε φείδι άνάμεσα σε λουλούδια; Είναι ή μεγαλειότερα άσχημία, που μπορεί τά φαντασθή κόντας. Και όμως, χρειάζεται κι’ αυτό, διά τά δοκιμάση κόντας την φρίκην, την άγωνίαν του κινδύνου, την παροδικήν παγερότητα του θανάτου. Αισθάνεσαι τότε βαθύτερα τó θέλητρον τής ζωής, όπως αισθάνεσαι τόν έρωτα, που τόν συντροφεύει ή άγωνία, τó καρδιοκτύπι, ή άπειλή.

‘Η άγωνία του κινδύνου σμίγει θερμότερα τους πόθους τών αγαπωμένων και ίσως κι’ αυτό, όταν τó φείδι αντίπαρ ήλθε, είδα τους θάμνους τά σμίγουν παιό σφιχτά τά κλωνάρια των, που προς στιγμήν τά είχε άποχωρήσει ή φρίκη του είδεχθούς έρπετού.

‘Ο ήλιος γέρνει με μεγαλοπρέπειαν στεφανωμένου στρατηλάτου, έπιτελέσαντος τó καθήκόν του: μία άπέραντος σκιά άνώνει την πεδιάδα με τής κορυφές τών βουνών και ένα άηδόνι, κρυμμένο άκεί κάτω, ψάλλει τής χαμένες όμορφές μιας άνοιξιάτικης ήμέρας, που δέν θά επανέλθη πια.

Σέ λίγο τó τραγούδι του άηδονού θά τó διαδεχθούν οι θρήνοι του νυκτοκόρακος και άκεί, όπου ό ήλιος έρριπτε τó φως, την έλπίδα, την παρηγοριά, θά βασιλεύση τó σκότος, ή σιγή, ή έρημία τής τέρας.

Αυτή είναι ή ζωή; διαρκεί όσον και μιά άνοιξιάτικη ήμέρα!

Εύτυχείς άκείνοι, που άπελαμβάνουν και τής άνοιξιάτικης νύκτας, ένόνοντας τους άσπασμούς των με τους άσπασμούς τών άστέρων.

‘Εγώ δέν νοιώθω αυτό τó θέλητρον, διότι μου λείπει... μου λείπει άκείνη, διά τά κλείση τά μάτια μου μέσα στον άσπασμόν της, ψιθυρίζουσα αιγά, τόσο σιγά, ώστε μόλις τά την άκούω:

— Καλή νύχτα, άγάπη μου!

ΤΕΡΠΑΝΑΡΟΣ

ΙΑΤΡΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΩΝ

ΑΓΩΓΗ

(συνέχεια από σελ. 592)

Β’. — Παιδική ηλικία (άπό 1-7 ετών).

Μεγίστη προσοχή απαιτείται κατά την ηλικίαν ταύτην, διότι τότε τίθενται κυρίως αι ρίζαι του καλού και του κακού. Είναι μέγιστον δυστύχημα, ότι εις την κρισιμωτάτην αυτήν ηλικίαν την άνατροφήν και έπιτήρησιν τών τέκνων μας έμπιστευόμεθα εις έμμίθους ύπηρέτας ή γουβερνάντες, χωρίς τά θέλωμεν τά έννοήσωμεν, ότι αι έντυπώσεις τής ηλικίας ταύτης ποτέ δέν θά έξαλειφθώσιν, ή δέ κατεύθυνσις, την όποιαν θά λάβη ή ψυχή, θά παραμείνη άμετάβλητος.

‘Η πνευματική άγωγή κατά την ηλικίαν 1-7 ετών συνίσταται εις την έξάσκησην τών αισθήσεων, εις την διάκρισιν του δικαίου από του άδικου και του όρθου από του έσφαλμένου και την συνήθειαν εις την ύπακοήν και την ένασχόλησιν.

Πρός έξάσκησην τής όράσεως, τά παιδία τής έν λόγω ηλικίας όδηγοϋνται εις κήπον ή κήνεν άλλο άνοικτόν μέρος, και εκεί παρατηρούν άντικείμενα διάφορα κατά τó μέγεθος και εις διαφόρους άπ’ άλλήλων άποστάσεις, παρακολουθούν τάς θέσεις και κινήσεις τών κινήτων άντικειμένων και βραδύτερον προσπαθούν τά τά άναγνωρίσουν.

Είς τά παιγνίδια και σίλευν θά καθορίζονται αι άποστάσεις μεταξύ όφθαλμού και άντικειμένου και οι χρωματισμοί.

‘Η άκοή θά έξασκήται διά τής προσεκτικής άκροάσεως όμμάτων, όποτε θά γίνεται και ή διάκρισις μεταξύ ίσχυρών και έλαφρών τόνων και ιδιαιτέρως τών καθαρών τόνων. Με την ίδίαν εύκαιρίαν θά καταβληθ ή δέσποσα προσπάθεια, ώστε τά ένστολαχθή εις την ψυχήν του παιδιου ή άγάπη προς την μουσικήν και τó ήμα.

‘Η όσφρησις έξασκείται διά διαφόρων όσμωρών ούσιων, ή δέ γεύσις δι’ ούσιων καλής ή κακής γεύσεως. Τέλος, ή άφή διά τής διακρίσεως τής έπαλότητας ή σκληρότητος, όμαλότητος, τραχύτητος και έλαστικότητος τών σωμάτων. Ολαδήποτε άνωμαλία τών αισθήσεων κατά τó διάστημα τουτο, και ή έλαφροτάτη άκόμη, δέον τά γνωστοποιήται εις τόν ίατρόν.

‘Ανάλογος έπιμέλεια και προσοχή πρέπει τά καταβληθ ή και διά τά γυνικά αισθήματα. Τό παιδί πρέπει τ’ άποκτήση την δύναμιν και την συνήθειαν του τά συγκατ ή έαυτο άπέναντι τών δυσσερέτων αισθημάτων. ‘Οδηγός του θά γίνωμεν πάλιν ήμεις. ‘Ελέχθη προηγουμένως, ότι τó παιδί είναι φοβερός μίμος και πάντοτε κόντας ότι βλέπει. ‘Όταν, λοιπόν, ήμεις τρομάζωμεν με τó παραμικρόν, όταν συχαινώμεθα και κόντως τούς δυσσεριγρότους έκείνους μορφασμούς, όταν εις άπροσδόκητον είδησιν τρομάζωμεν και φωνάζωμεν, τά είμεθα βεβαιότατοι, ότι όλοι μας αύται αι άδυναμιαί θ’ άποτυπωθούν εις την ψυχήν τών τέκνων μας και τοιουτοτρόπως θά γίνουσι και αύτά καθ’ όμοίωσιν με ήμάς. ‘Αλλη περίστασις, καθ’ ήν μās έπιβάλλεται άυστηρότατα τά συγκατ ήθώμεν και τά έπιδειξώμεν όλην μας την ψυχράμιν, είναι, όταν τó παιδί άσθενήση ή πέση και κτυπήση. ‘Οφείλομεν τά προσπειθώμεν, ότι δέν δίδομεν κάρμια σημασίαν, ότι ή άσθένεια ή τó κτύπημα είναι έντελώς άνεπαίσθητα και τά τά καθησυχάζωμεν, διότι, καθώς έπιβεβαίω ή πείρα, αι ύπερμετροι και τρομαγμένοι περιποιησεις χειροτερεύουσιν πάντοτε την θέσιν του.

Αι ιδιοτροπία, τά νύχια, του ήγιους παιδιου, δέν φραδαύονται με ήπιότητα, με θωπείας και με άλλα χαλαρά μέσα. Διά τά εκριζωθούν, χρειάζεται διασκεδαστική τις άπασχόλησις ή τιμωρία.

Είς την ηλικίαν αυτήν πρέπει τά θεμελιωθ ή στερεώτατα και ή ύπακοή. Αυτή είναι ή κυριώτερα άρετή τής ηλικίας. ‘Απαιτείται όμως τά είμεθα προ παντός και ήμεις συνεκείς. Ποτέ δέν πρέπει ή άπαγορεύωμεν κόντας, τó όποιον δέν πρέπει ή δέν δυνατόμεθα τά έμποδίσωμεν. ‘Ο τρόπος, με τόν όποιον θά επιβάλλωμεν την άπαγορεύσιν, ποτέ δέν πρέπει τά είναι γελαστός και μειλίχιος, άλλα πάντοτε σοβαρός, ήσυχος και έπιβλητικός, αι δέ λέξεις όλίγαι και μετρομηναί. Πάσα διαταγή, δίδομένη εις τó παιδί, πρέπει τά έκτελεθ ή, και πάσα άπαγορεύσις πρέπει τά συνοδεύεσθ ή άπαργεκλίτως με την ύπακοήν. ‘Εάν δέ παρατηρηθ ή άντίδρασις έκ μέρους του παιδιου και ή άπαγορεύσις πρέπει τά ένταθ ή, έως ότου ύπερισχύση. Συνθηκολογία με τούς μικρούς δέν έπιτρέπονται.

Διά τά ριζοβολήση τó συναίσθημα τής δικαιοσύνης, όφείλουσι οι γονεΐς τά μή παραβλέπουσιν ποτέ τó ψεύδος ή την κατάχρησιν, τó πείσμα, τόν έγωισμόν, την κακοήθειαν, άλλα τά καταπολεμούν τάς κακίας αυτών άπηνώς και άνεπτότως. Προσοχή όμως μή εισχωρήσουν εις την άγωγήν σχολαστικότητες.

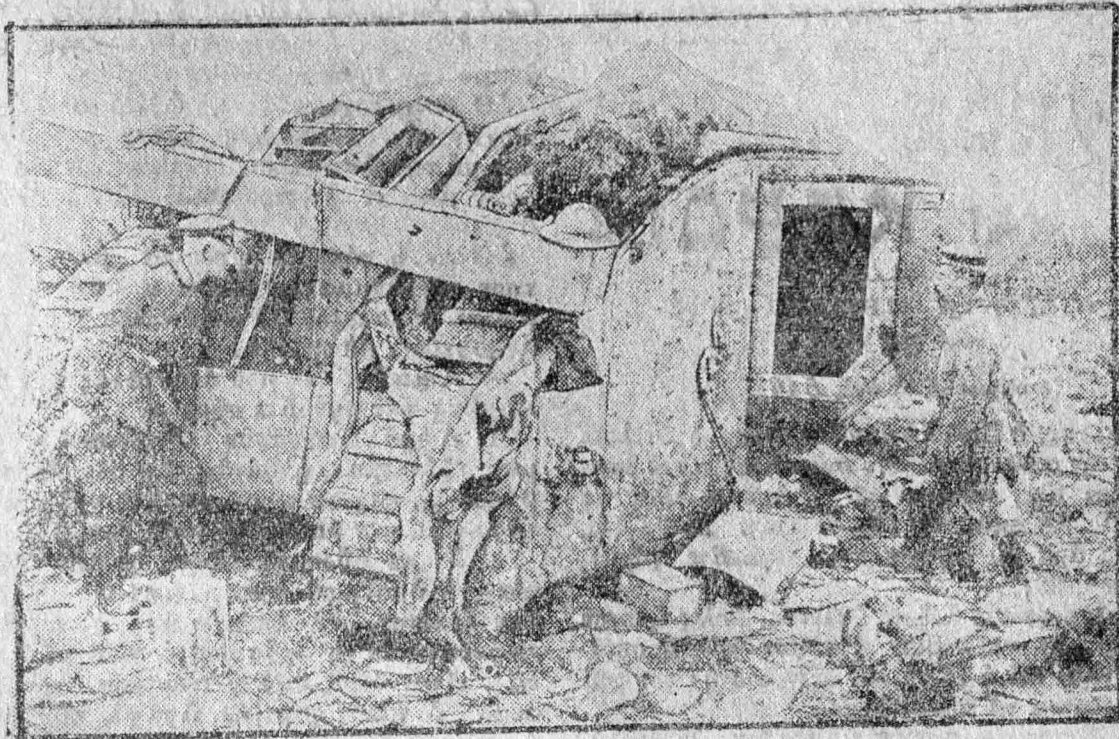
(τó τέλος εις τó επόμενον)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΓΚΛΙΑΝΣ Ιατρός.

‘Ο στρατηγός Σίτζι φόν Άρμι, ο πορθητής του όρους Κέμμελ εν Φλάνδρα.

‘Εν τῷ Δυτικῷ μετώπῳ λαφυραγωγηθὲν ἀγγλικὸν τεθρακισμένον αὐτοκίνητον τάνκ.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Σήμερα το πρωί έπληρα ένα γράμμα· μου το έφερε κάποιος βιαστικός, μου το άφήκεν εις το γραφείόν μου και έφυγε.

Το γράμμα το ηνοιξα· έλεγε :

Κύριε άνθρωπε,

Ξέρω, ότι κρατείς την πένναν εις το χέρι και ότι η δουλειά σου είναι — καθώς ισχυρίζεσαι — να λέγης την αλήθειαν.

Αυτή είναι πολύ μεγάλη αξίωσις· είναι ακριβώς η αξίωσις άκείνων, που κáμνουν όλως διόλου το έναντίον. Η πέννα σου εως τώρα δεν έκαμε τίποτα άλλο, παρά να ύποστηρίξη την ψευτιά και να καθιερώνη την άδικίαν και το περίεργον είναι, ότι έχεις την μορφή άπαιτήσι να σάς άγαπούν οι άλλοι και να σάς τρέφουν και να σάς πλουτίζουν ενώ δεν κáμνετε τίποτα άλλο, παρά να άδικήτε και να ψευδολογήτε, να συνωμοτήτε έναντίον των κερτημένων δικαιωμάτων, έναντίον κάθε ήθικης και δικαιοσύνης.

Και τί μὲν κáμνετε, τί έκαμε και τί θα κáμης εις τους άλλους, τους όμοίους σου, δεν με σκοτίζει, δεν σε παρακαλοῦθω εις τα γραφόμενά σου, παρά μόνον μια φορά το χρόνο. Την ήμέραν ακριβώς αυτήν και όσες φορές σε διαβάξω, η φρίκη σηκώνει της τρίχας της κεφαλής μου, μια άγρια φωνή διαμαρτυρίας πνίγεται εις τον λάρυγγα και μια όργη, όργη δικαία, με καταλαμβάνει.

Έως πότε, λοιπόν, θα με άδικής, έως πότε, εις πείσμα κάθε λογικής και της στοιχειώδους άνόμη φρονησεως, θα έξακολουθής να επαναλαμβάνης εις όλας τας γλώσσας, εις όλους τους τόνους, εις όλους τους ρυθμούς μίαν άπάτην ;

Μάθε, ότι σε λυποῦμαι. Το γράμμα μου αυτό δεν μου έμπνέει το αίσθημα της έπιδικήσεως, διότι — μάθε το — δεν είμπορείς ούδέ το ελάχιστο να μου κáμης κακό, αλλά μάλλον μια άόριστη συμπάθεια που έχω προς σε, μια άόριστη στοργή να σε οάσω έφένος από κάποιον νέο τερατούργημα.

Έχεις σήμεραν Πρωτομαγιά, επάνω στα γραφείον σου μια πελορία σε περιμένει άνοδοέσημη. Έξο

στην πόρτα σου ένα στεφάνι με τριαντάφυλλα, με κρίνους, με πρωινάδα, μυρωμένο από χθές, έχει κερμασθή σήμερα από πολύ πρωί εις την πόρτα του σπιτιού σου. Είναι ο Μάης σας !

Έσύ έρχεσαι μισοκρυμμένος από την έκδρομήν σου, μεθυσμένος από την μυρωδιά των λουλουδιών των ιδιων μου, γητευμένος από της καλλονές μου και βουτίζεις την πέννα σου εις το καλαμάρι της ψευτιός για να ψάλης ένα ύμνον, ένα εύχαριστήριο εις τον... Μάιον !

Ποιός θα έκαμε αυτό και δεν θα τον έβλεπαν εις το φρενοκομείον ; ποίος άλλος θα διέπραττεν αυτήν την άδικίαν και δεν θα τον καταδικάζαν εις το κάτεργον ;

Συκοφαντία, άδικία, άφαιρέσις ιδιοκτησίας, προσβολή της ήθικης και της έπολήσεως.

‘Όλα αυτά βαρύνουν τον άνθρωπον δι’ αυτό που μου κáμνει σήμερα, δι’ αυτό που μου κáμνει σάν σήμεραν κάθε χρόνο, αιώνας και αιώνας τώρα. Μου κλέπτει την ιδιοκτησίαν μου, μου άφαιρεί με μια άνορθογοργία κάθε κερτημένο δικαίωμα, μ’ ένα διάταγμα του άπαλλοτριώνει την περιουσίαν μου και την χαρίζει σε ένα άλλον που δεν έκαμε τίποτα, δεν έκοίτασε άκόμη, δεν ειργάσθη.

Έχω εις τον φάκελλον της κατηγορίας σου, άνθρωπε, εκατόν πενήντα δύο εκατομμύρια, έξακοσίας έβδομήντα χιλιάδας και τετρακόσια εξήντα

ΗΘΕΛΑ

Ηθελα στον Παράδεισο για μια στιγμή να ζήσω, να ιδω μπροστά μου τον Θεό και να τον προσκυνήσω !
Ν’ άκούσω και τα Χερουβείμ, που λέν γλυκά τραγούδια, να παίξω με τα Σαραφίμ και τ’ άλλα άγγελούδια !
Και να μαζέψω λούλουδα, τριαντάφυλλα, μυρτιές απ’ τον άνθωνα της Έδέμ με θείες μυρωδιές !
Μά τώρα πια δεν τ’ άθελα, γιατί είσαι Σὺ Θεός μου κ’ η εύμορφη άγάπη Σου είναι Παράδεισός μου !

τέσσαρα δημοσιευμένα σονέττα σου εις την ‘Πρωτομαγιά’ και την καλλονήν της. ‘Όλα αυτά, μαζί με τόσες κειές σαχλαμάρες, γραμμένες εις το ίδιο μοτίβο, θα τας παρουσιάσω εις τον μεγάλον Κριτή κατά την ώρα την φοβερά της διαδικασίας.

Και σὺ άκόμη έχεις εις το παθητικό σου μερικá χρονογραφήματα, που τραγουδοῦν την γομνή Πρωτομαγιά, την κλέφτρα, που μ’ έχει γδύσει από κάθε μου στολίδι για να ντύση την πτώχεια της.

Σε λυποῦμαι, σε λυπήθηκα, και γι’ αυτό ήλθα σήμερα να σου στείλω αυτό το γράμμα, για να προλάβω μίαν νέαν άδικίαν, που έτοιμάζεις. Σε βλέπω να βουτίζεις την πέννα σου και μη έχοντας άλλο τι να κáμης, άργίζεις να γράφης : ‘Η καλλονή της Πρωτομ...’

Στοιμάτα ! σέψου καλλιτέρα, μη με άδικήσης και σὺ, μη διαπράξης το έγκλημα, δια το έποιον όλοι οι συνάδελφοί σου θα τιμωρηθοῦν εις την κόλασιν και άντι να ψάλλης τον Μόϊο την Πρωτομαγιάν, δηλαδή την ήμέραν, που δεν έχει να παρουσιάση τίποτα ιδιό του, ψάλε τον εις τα τέλη του, όταν θα τον ιδής, όταν θα τον απολαύσης, όταν θα εκτιμήσης τα δώρα του. Τότε μόνον, άλλ’ όχι την Πρωτομαγιά, διότι όχι μόνον μ’ άδικεις, αλλά και διότι φανερόνεις μίαν μεγάλην ήλιθιότητα. Θέλεις να ψάλης κάποιον την ήμέραν της Πρωτομαγιάς ; Ψάλε έμέ, διότι τότε θα είσαι δικαιοτέρος, ψάλε έμέ, διότι εγώ προικίζω την Πρωτομαγιάν, αφού δημοσιεύημά μου είναι όλα τα λουλούδια της και όλη η εύμορφία της.

Πιστεύω, ότι θα άντιληφθής την άδικίαν, που θα έκαμες, πιστεύω, ότι τουλάχιστον θα οικηήσης και με την έλπίδα αυτή σήμερα, την Πρωτομαγιά, σου στέλλω αυτήν την άνοδοέσημη, κερμημένη από τα καλλιτέρα λουλούδια μου.

‘Ο Άπριλς.

‘Η δημοσιογραφική έιλικρίνεια μου έπιβάλλει να δημοσιεύσω το γράμμα αυτό και να δηλολογήσω την άδικίαν, που εως τώρα διέπραξα. ‘Όχι’ η Πρωτομαγιά είναι κλέφτρα, έχει κλέψει τα λουλούδια και της εύμορφιές του Άπριλίου.

ΒΑΣΣΑΜΙΑΝΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΥ
ΧΡΥΣΟΣ
ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ

86

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 546)

— Δισκοινίς, ὁ Πῶλ Ἀμάνθος, βεβαίως, ἄλλοτε ἐπεδίωκε τὴν συναναστροφὴν σου, ἤρχετο σιὸ σπιτι τοῦ πατέρα σου, κατόπιν τὸ ἔφαρξεν ἡ τύχη νὰ μείνεις εἰς τὸ σπιτι τῶν ἰδίων σου. Εἰσθε νέα, εἶναι νέος, ἀρὰ γε, μήπως τὸν ἀγαπήσατε, μήπως τὸν ἀγαπήσατε ;...

Μόλις ἐξέφερε τὰς λέξεις ἐκείνας, μόλις ἤκουσε τὴν φωνὴν τῶν συλλαβῶν ἐκείνων τῶν βαρυτάτων, ἐρρίγησε καὶ ὁ ἴδιος εἰς τὴν φωτὴν σου καὶ ἀμέσως ἐσπευσε νὰ προσθέσῃ :

— ὦ ! δισκοινίς, συγχωρήσατέ με, συγχωρήσατέ μου τὸ θάρρος μου· εἰσθε καλὴ, εἰσθε εὐγενής, εἰσθε ἀνεπτυγμένη· ἡ καλοσύνη σου θὰ μὲ συγχωρήσῃ, ἡ ἀνάπτυξίς σου θὰ δικαιολογήσῃ τὴν τόλμην μου. Ἦτο ἀνάγκη νὰ μάθω πρὸ τῆς δίκης, πρὸ τῆς ἀγορευσέως μου, ἦτο καὶ ποῦ ἔπρεπε νὰ τὸ μάθω, ὄχι, βέβαια, διὰ νὰ κάμω χρῆσιν τῆς πληροφορίας αὐτῆς, ποῦ θὰ μοῦ δώσατε. Μὲ συγχωρεῖτε, μὲ ἐννοεῖτε ;

Ἐσιώπησε, πρὸς στιγμήν, ἐπηκολούθησε σιγῇ. Ἐπειὸς ὠχρός, ἀνυπόμονος, ἀδημονῶν, ἀνέμενε τὴν ἐτυμηγορίαν τῆς κόρης.

Ἐσίγη δὲν ἀπήνησε περισυθός. Ὅχι, βέβαια, διότι εἰδείσασεν, ὄχι διότι δὲν εἶξευρε τί νὰ ἀπαντήσῃ ἐν τούτοις, εἰς τὴν ἐρώτησιν ἐκείνην μνηρῖαι σκέψεις ἀνέθορον. Ρίπτει κἀνεις μικρὸ λιθάρι εἰς τὰ ἕρσμα τῆς λίμνης νερά, καὶ σχηματίζονται ἀπ' αὐτὸ τόσαι δῖναι, τόσα κομμάτια, τὰ

ὅποια ἀνοίγουν, ἀνοίγουν, ἀνοίγουν... Ἡ ὁμιλία τοῦ Εὐδήμου, ἡ ἐρώτησις τοῦ παλαιοῦ φίλου, τὴν ἔκαμε τὴν ἴδιαν ἐνέργειαν.

Ἡ δὴν ἐσχηματίσθη, ὄγκουτα μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τῆς, ἀνεθυμήθη τόσας τραγικὰς σιγηρὰς καὶ μὲ τὴν ἀναπόλησιν ἐκείνην ἀφήκε νὰ περῶσσαν μερικὰ δευτερόλεπτα, αἰῶνας διὰ τὸν Εὐδήμον.

Ὅταν ἡ κόρη ἀνύψωσε τὰ βλέμματα, συνήτησε τὸ βλέμμα τοῦ Εὐδήμου, φλογερὸν, ἀνυπόμονον, κατακαλὸν, τὸ ὅποιον ἔλεγε μὲ τρόμον, μὲ ἀνησυχίαν, μὲ φρίκην :

— Λοιπὸν ; δὲν μοῦ ἀπαντᾶτε ; τὸν ἠγάπησατε λοιπὸν ; τὸν ἀγαπᾶτε σήμερον ;

Ἡ Δώρα ἀνετήθη τὴν ἀγωνίαν τοῦ Εὐδήμου, ἐξύπνησεν, ἤρθάνθη, δεῖ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν βασανίσῃ περισσότερο, ἀφοῦ ἡ γαλήνη τοῦ ἐξηρτάτο ἀπὸ τὴν ἀπάντησίν τῆς. Τῶ ἀπήνησε :

— Κόρις Εὐδήμη, ἐνόησα κολῶ καλὰ τὴν αἰτίαν, ἡ ὅποια σᾶς παρεκίνησεν εἰς τὴν ἐρώτησιν σου ἐκείνην, δὲν ὑπάρχει κἀνεις φόβος νὰ σᾶς παρεξηγήσω· ἡ ἀμπιστοσύνη, ποῦ αἰσθάνομαι γὰρ σᾶς, εἶναι ὅλος διόλου ἀνωτέρα τῶν παρεξηγήσεων· ὁ ἥλιος φοβεῖται, ἀρὰ γε, τὴν καταιγίδα ; Λοιπὸν, ὄχι μόνον δὲν σᾶς παρεξηγῶ, ἀλλὰ ἐρχομαι νὰ σᾶς ἀπαντήσω μὲ τὴν εἰλικρινεῖαν, μὲ τὴν ὅποιαν συνείδησα πάντοτε νὰ σᾶς ὀμιλῶ : Οὐδέποτε ἠγάπησα τὸν Πῶλ Ἀμάνθον, οὐδέποτε ἀπέβλεψα πρὸς αὐτὸν κατὰ τὸν ἕνα ἢ ἄλλον τρόπον, οὕτε ὅταν εὐρισκόμην εἰς τὴν ἴδιαν κοινωτικὴν θέσιν μαζί του, οὕτε ὅταν ἐπῆγα ὡς διδασκάλισσα σπιτι τῶν. Δι' ἐμὲ ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶναι νεκρός, εἶναι πτώμα, κἀνι ἴσως περισσότερον καὶ αὐτό, διότι πρὸς τοὺς νεκρούς συνδέεται ἴσως περισσότερον καὶ τρυφερότερον· ὄχι, ὁ Πῶλ Ἀμάνθος εἶναι δι' ἐμὲ μία ὑπερβίος ἀνύπαρκτος, δὲν ὑπάρχει, δὲν ζῆ· ἡ ζωὴ του ἡ ὁ θάνατός του μοῦ εἶναι πράγματα ἀδιάφορα. Ἐλησμόνησα ὅσα ἔκαμεν... εἰς τὸν πατέρα μου... Ἀφήκε εἰς τὴν θεῖαν δίκην τὴν τιμωρίαν του.

Εἶπεν αὐτά, ἐπέφερε μίαν πρὸς μίαν ὅλας ἐκείνας τὰς λέξεις μὲ τὸν τόνον ἐκείνον τῆς βε-

βαιότητος καὶ τῆς εὐστάθειας, παρετήρησε κατὰματα τὸν Εὐδήμον, οὐδὲ ἐδίωκε πρὸ τῶν περιέργων καὶ διερευνητικῶν βλέμμάτων του, δὲν ἐκάμφθη. Ἐν τούτοις, εἶχε δοκιμάσει ἀγῶνα, εἰς τὸ στήθος τῆς διεδραματίσθη μία ἀγρία πάλη αἰσθημάτων ἀντιθέτων καὶ συγκρουσμένων. Τὸ ἐν τῆς ἔλεγε : Ζήτησε ἐκδίκησιν, ἐκδήλωσε τὸ μῖσος κατὰ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ὁ ὅποιος κατέστρεψε τὸν πατέρα σου ἑλικῶς καὶ σὲ κατέστησεν ἠθικὸν ἐρείπιον. Τὸ ἄλλο τὴν παρώτρυνε νὰ τηρήσῃ τὴν στάσιν τῆς ἀδιαφορίας, ἡ ὅποια εἶναι καὶ ἡ ὑπερτάτη ἐκδίκησις. Ὑπερίσχυσε τὸ δεύτερον, ἤθελεν εἰπὶ πλέον νὰ ἀφήσῃ τὸν νέον πλήρωσος ἐλεύθερον εἰς τὴν δρασίαν σου, ἤθελε νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ κάθε ὑπόνοιαν. Προσεπάθησε νὰ τὸν πείσῃ, δεῖ αὐτὴ ἦτο ἀνωτέρα τοῦ Πῶλ Ἀμάνθου καὶ ἀνωτέρα τοῦ μίσους του. Μήπως τάχα καὶ τὸ μῖσος δὲν εἶναι μία ἐμφανσις τῆς ἀγάπης ;

(ἀκολουθεῖ)

ΖΗΤΕΙ θέσιν οἰκοδιδασκαλίας ἢ τὴν διεύθυνσιν οἰκογενεῖας διδασκάλισσα πεπειραμένη, ἀριστοτεχῆς τῶν Ζαριφειῶν.

Ἡ ἀριστοκρατία τοῦ Πέραν ἔχει ὡς ἐντευκτήριο τῆς τὸ Ζυθοπωλεῖον καὶ Ἐστιατόριον

« Δ Ο Υ Ξ »

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ,

Πέραν, Ἀσμαλῆ Μετζιτ, 3-5,

διότι εἰς αὐτὸ εὐρίσκει μαγισρικὴν πρώτης τάξεως, ζῦθον νωπότατον, ποτὰ ἐκλεκτά, ὑπηρεσίαν πρόθυμον.

Μεζέδες ἀφθονοὶ ἀνευ πληρωμῆς.

Τιμαὶ σχετικῶς λίαν συγκαταβατικαί.

80
Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ
ΜΑΙΡΗ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ
(συνέχεια ἀπὸ σελ. 594)

— Ὅχι, κύριε, ὄχι· μοῦ φαίνεται, δεῖ ἡ ὑπόθεσις εἶχει κανονισθῆ μὲ ἰσοφαρῆ δικαιοσύνην, ἀπήνησεν ὁ Λόουελ, κρύπτων τὴν χαρὰν του καὶ ἔτοιμος νὰ ἐπισημάνῃ. Θέλετε, λοιπὸν, νὰ ὑπογράψωμεν τοὺς ὅρους αὐτούς ;

— Ἐχετε τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου· αὐτὸ ἀρκεῖ ἕως ὅτου κάμω ὅλας τὰς σχετικὰς διατυπώσεις καὶ νομιμοποιήσω τοὺς ὅρους αὐτούς. Σεῖς συγκατατίθεσθε καὶ ἡ δ. Λόουελ ἐπίσης· εἶμαι ἡσυχος ὡς πρὸς αὐτὸ, καὶ ἐπὶ τούτοις σᾶς καλονοεῖζω.

Ὁ τραπεζίτης προέβλεψε μηχανικῶς τὸν Ἐρρίκος μέχρι τῆς θύρας, ἐπειτὰ ἐσπύγγισεν τὰς σταγόνας τοῦ ἰδρώτους, αἱ ὅποια ἐλαμπον εἰς τὸ μέτωπόν του, εἶπε δύο ποτήρια παγωμένου νεροῦ διὰ νὰ κατευνάσῃ τὴν ζέσθησιν του καὶ ἔγραψε πρὸς τὴν Ἀραβέλλαν παρευθὺς τὸ ἐξῆς γράμμα :

« Ἀφήσατε ἀμέσως τὴν Ν. Ὑόρκην καὶ ἔλατε νὰ μὲ ἀνταμώσετε ἐδῶ τὸ ταχύτερον. Καθ' ὃν χρόνον σεῖς θὰ ταξιδεύετε, θὰ συμβαίνουν ἐδῶ μεγάλα πράγματα καὶ θὰ μὲ εὐρετε εἰς κατάστασιν, καθ' ἣν δὲν θὰ συλλογίζομαι οὐδὲν γεγονός καὶ δὲν θὰ λαμβάνω τὴν φροντίδα νὰ μετρῶ τί ἔχω. Ὁ μηχανικὸς φεύγει καὶ μοῦ ἀφίνει τὴν διεύθυνσιν τῶν ἐργασιῶν. Διαλύει τὸν πρὸς τὴν Μαίρη ἀρραβωνιά του καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὴν πατρίδα του. Τὰ κέρθη, τὰ ὅποια θὰ κάμω χωρὶς τὴν ἐπίβλεψίν σου, θὰ εἶναι ἀνυπολόγιστα, ἀλλὰ πρέπει νὰ μείνω ἐδῶ τοῦλάχιστον ἕν ἔτος. Ἐλάτε, θὰ σᾶς κίσω ἕνα καλὸν μέσο εἰς τὸ δάσος, καὶ θὰ σᾶς ἀγοράσω, ἂν θέλετε, στρατὸν ὀλόκληρον ἀπὸ Ἰνδοὺς διὰ νὰ σᾶς συνοδεύουν εἰς τὸ κυνήγι ».

Αὐτὰ ἔγραψεν ὁ Λόουελ εἰς τὴν Ἀραβέλλαν, τὴν ὅποιαν δὲν ἐφραντίζετο, δεῖ ἦτο αἰχμάλωτος τοῦ Βακοντσάκα.

32.— Ἀραβέλλα καὶ Μαίρη.

Ὁ Ἐρρίκος, ἀφοῦ ἔκαμε τὴν θυσίαν ἐκείνην τῆς παρουσίας του, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ παράσημα καὶ ἀπὸ τὸ μεταλλεῖον καὶ ἠκολούθησε τὸ μονοπάτι πρὸς τὴν λίμνην τῶν Καστόρων, τὸ ὅποιον ἀπὸ τοὺς συνεχεῖς πηγαινοερχομοὺς κατέστη ἀληθινὸς ἀμμόθηδς δρόμος διὰ μέσου τοῦ δάσους.

Ἡ σελήνη ἐλαμπεν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἠμποροῦσε κἀνεις νὰ ἴδῃ ὡς εἰς τὸ φῶς ἡμέρας. Ὁ Ἐρρίκος ἀνέπνευε βαθύως τὰ ἀρώματα τοῦ δάσους. Ἐπῆδα ἀπὸ χαρὰν, εὐτυχῆς, διότι, χάρις εἰς μίαν ὑπερτάτην προσπάθειαν, εἶχε κατοικήσει τὴν ἐλευθερίαν του.

Ἀπελάμβανεν, ἀναπολῶν τὰς ἀδικίας, ποῦ τοῦ ἔκαμεν ἡ δ. Λόουελ, ὅλας τὰς ἐπαναστάσεις τῆς, τὰς τράλλας τῆς Μαίρης. Συνάχαιρε δὲ ἑαυτὸν, διότι δὲν θὰ ἐκάλυπτε τοῦ λοιποῦ μὲ τὸ ὄνομά του τὰς ἰδιοτροπίας, τὰς ὁποίας ἠδύνατο νὰ κάμῃ ἡ Ἀραβικανίς κόρη. Ἐπειτα ἀνεθυμήθη τὴν πρώτην συνάντησίν του μετ' αὐτῆς, ὅτε ἀκριβῶς τὴν ἐξέλαβεν ὡς ἑλαφρὰν κόρην, μὲ τοὺς ἀφελεῖς τρόπους τῆς, μὲ τὴν περιφρόνησίν τῆς πρὸς τὴν κοινὴν γνώμην, κατόπιν τὸν περιπατῶν τῶν εἰς τὸ Σάατεν-ἄϊλανδ, τὸ σπᾶσιμο τῆς ἀμάξης, τὴν πρώτην των φιλονεικίαν εἰς τὸ ζυθοπωλεῖον καὶ, τέλος, τὴν πρώτην χειραψίαν εἰς τὸ κατώφλιον τῆς οἰκίας τοῦ τραπεζίτου.

Ἀδικῶς ὅμως ἐνεθυμῆτο ὅλ' αὐτά, διότι ἡ καρδιά του ἐπαναστάει μέσα εἰς τὸ στήθος του. Ἀπὸ ἐξάντησιν ἠθικὴν, ἔπεσε εἰς τὴν κλόνην καὶ ἐξερράγη εἰς λυγμούς. Ἐπόθει νὰ ἐπιστρέψῃ, νὰ ζητήσῃ ὅπως ἀναίρεσῃ τὴν διάλυσιν τοῦ ἀρραβωνίου. Ἐσηκώθη, λέγων :

— Ὅχι, δὲν εἶμπορῶ νὰ μείνω ἀκαθῆς εἰς τὸ θάλαττον τῆς κόρης, τὴν ἀγαπῶ... θὰ γίνῃ γυναίκα μου... Τόσον τὸ χειρότερον διὰ τὸ μέλλον ! Ἐκαμε τρία βήματα καὶ ἐπειτα ἐσταμάτησεν : — Ὅχι, προσέθεσε, πρέπει ν' ἀποθάνω μᾶλλον, παρὰ νὰ φανῶ ἀνίσχυρος.

Καὶ ὡσὰν τρελλὸς ἔτρεξεν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ ἱατροῦ.

Μόλις εἶχε φθάσει τὴν ἀκρὰν τῆς λίμνης καὶ μία ὀξεῖα φωνή, φωνὴ ἀπαλπισίας, διέσχισε τὸν ἀέρα τοῦ δάσους. Ὁ Ἐρρίκος ἐσταμάτησε καὶ ἀπήνησε. Τοῦ ἀπήνησεν, ἀλλὰ εἶτε ἡ φωνὴ ἐκείνη εἶχε ἀποπνιγῆ, εἶτε ἤρχετο ἀπὸ πολὺ μακρὰν, ὥστε δὲν κατόρθωσε νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ.

Ἀφοῦ ἐφώνησε καὶ πάλιν καὶ ἀνεζήτησε μερικὰ λεπτὰ ἀνὰ τὸ δάσος, ἤρχισε κάπως νὰ καθησυχάζῃ δεῖ τοῦ ἐφάνη, δεῖ ἦσους προφερόμενον τὸ ὄνομά του. Ἦτο ἡ φωνὴ τῆς Μαίρης. Δὲν ἐσκέπτετο πλέον ἂν τὴν ἀγαπᾷ ἢ ὄχι. Ἡ κόρη ἐξάπαντος διέτρεχε κίνδυνον· δι' αὐτὸ ἔτρεξεν ὁ νέος πρὸς αὐτήν.

— Ποῖος, λοιπὸν, θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἀρπύσῃ τὴν Μαίρην ; διηρωτάτο ὁ Ἐρρίκος, τρέχων διὰ μέσου τῶν θάμνων. Θὰ ἦτο ἐξάπαντος ἐκδίκησις τοῦ Φλωριδοῦ, ὁ ὅποιος θὰ παρεμόνευεν εἰς τὰ πέριξ.

Λαχανιασμένος ἀπὸ τὸν δρόμον ὁ Ἐρρίκος, ἐσταμάτησε καὶ εἶδεν ἐπὶ τῆς ἄμμου, εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης πολυπληθῆ ἰχνη Ἰνδικῶν ὑποδημάτων.

— Ταῦτα, βεβαίως, θὰ ἀνήκον εἰς τοὺς Σιὸς τοῦ Βακοντσάκα. Πῶς ; αὐτὸς εἶχε φύγει μὲ τοὺς κολομιστάς του ; διηρωτήθη ὁ Ἐρρίκος.

— Ὅχι, ἂν ἠμποροῦσα νὰ τοὺς φθάσω, θὰ μ' ἐβρηθοῦσαν νὰ σώσω τὴν δ. Λόουελ.

(ἀκολουθεῖ)

Κατάστημα ἀξιούστατον.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΗΚΗ
ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΔΩΝ ΠΟΤΩΝ

ΤΙΜΟΛΕΩΝ ΚΑΛΦΑΣ

Γαλατῆ, Μουχανῆ δ'εζαδεσί, ἀριθ. 37.

Προϊόντα παρασκευαζόμενα ἐκ σταφυλῶν μόνον.— Τιμαὶ συγκαταβατικαί.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ελλ. Φιλολ. Σύλλογος.— Δύριον, Πέμπτην, ώραν 6 1/2, μ. μ. ο κ. Ν. Μαργαρίτης, διαθετής του «Χρόιου», θα δμιλήση «περί της χρηματικής αγοράς εν Τουρκία».

Γενομένων την Κυριακή των άρχαιρειών του Συλλόγου, εξελέγησαν διά τὸ ΝΕΐ (1918-1919) συλλογικόν έτος: πρόεδρος ο κ. Μ. Αύθαιτόπουλος, μεθηγητής, α' αντιπρόεδρος ο κ. Π. Παπακωνσταντίνου, καθηγητής, β' αντιπρόεδρος ο κ. Βασ. Κώνος, Ιατρός, γεν. γραμματεὺς ο κ. Εὐθ. Μαυρίδης, δικηγόρος, ειδικός γραμματεὺς ο κ. Άναστ. Μισρολόγος, Ιατρός, έφορος τῆς βιβλιοθήκης ἡ δεσποινίς Νοσμή Ζωηροῦ πασά, ταμίας ο κ. Παναγ. Β. Θεοδοσιάδης, λογιστής ο κ. Σοφ. Α. Χουδαβεροδόγλου, μέλος τῆς συντακτικῆς επιτροπῆς ο κ. Δημ. Σάργος, καθηγητής, μέλη τῆς έλεγκτικῆς επιτροπῆς οί κύριοι Πετρ. Τιβέριος, Ιατρός, Άνδρ. Βλαστός, δικηγόρος καὶ Χρ. Ακτάρης καὶ έφορος τῶν άρχαιολογικῶν συλλογῶν ο κ. Οδ. Άνδρεάδης.

Εκπλ. Μουσικῶς Σύλλογος.— Γενομένων τῶν άρχαιρειῶν, τὸ προεδρεῖον κατηρτίσθη ὡς έξής: γεν. γραμματεὺς ο Ισρεὺς κ. Θεοδ. Θαϊδης, ειδ. γραμματεὺς ο κ. Δ. Θεραπευσιάνος, ταμίας ο κ. Β. Ονοσφριάδης, σύμβουλοι οί κύριοι Νελίος Κομαράδος, Εὐστ. Τιμωνίδης, Έλευθ. Οικονόμου καὶ Δ. Ακτερίδης, βιβλιοφύλοξ ο κ. Γ. Πρωγάκης καὶ όργανοφύλοξ ο κ. Θ. Γαϊτανάκης.

Η έκλογή του προέδρου καὶ τῶν δύο αντιπροέδρων γίνεται, κατὰ τὸν κανονισμόν, ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. του Οίκ. Πατριάρχου καὶ τῆς Άγ. καὶ Ι. Συνόδου. Καὶ πρόεδρος μὲν του Συλλόγου τυγχάνει ο σεβ. μητροπολίτης Καισαρείας, α' αντιπρόεδρος ο Άρχων Μ. Πρωτομάδικος κ. Γ. Παπαδόπουλος, β' δὲ αντιπρόεδρος ο Άρχων Πρωτοψάλτης κ. Ιάκ. Ναυπλιώτης.

Συσσίτιον Βαλετά.— Η επιτροπή του Συσσιτίου τούτου θερμότατα εύχαριστεῖ τὸν αξιότιμον κ. Ιωάννην Κεραισίδη, άλευρέμπορον, ὅστις, ὑεὸς άναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς μακαρικίδος συζύγου αὐτοῦ Έλισάβετ προσέφερε τὴν ἡμέραν του Πάσχα εἰς τοὺς τροφοδοτούμενους πτωχοὺς του Συσσιτίου κοῦρκον μετὰ ζωμοῦ. Ὡσαύτως θερμῶς εύχαριστεῖ τὴν συντεχνίαν τῶν ὡσεμπορῶν, οἵτινες, τῇ εύγενεῖ φρονεῖδι του αξιότιμου κ. Κωνσταντίνου Ιωαννίδου, ὡσεμποροῦ, προσέφερον εἰς τὸ εἰρημένον Συσσίτιον διά τὸ Πάσχα χίλια τετρακόσια ὠά.

Συσσίτιον Τσεγκέλικεϊ.— Ὑπὲρ του πασχάλινου φαγητοῦ του συσσιτίου προσέφερον οί έπόμενοι κύριοι τὰ έξής ποσά: Στ. Γεωργιάδης γρ. 500, Γεώργ. Άποστολίδης, δικηγόρος, 200, άνώνυμος 200, άνώνυμος 200, άνώνυμος 100, Μαρία Άργυριάδου 100, Π. Βογιατζόγλου 100, Β. Χατζηγιάννης 100, Ούσα Καζαζιάν 100, Μιράν Μουρατιάν 100, Χιμμέν βέης 100, Στ. Μαυσιάδης 100, αὶ μικραὶ κάσεις του Έθνικοῦ Λυκείου 160, Δ. Καλίτσης 100, Δ. Κουμουλομάτης 50, άνώνυμος 50 Χ. Βασιλειάδης 50, Α. Γαλίτσης, Ιατρός, 50, Ζαζέφ Σαλίμπας 50, Καραμπέ Ναχαμπιτιάν 50, Ι. Μαργαρίτης 50. Έπίσης ἐπὶ τῇ εύκαιρίᾳ του Πάσχα άνώνυμος προσέφερε 450 ὠγά πρὸς διανομὴν εἰς τοὺς άπόρους. Πρὸς τοῦτοις ο κ. Α. Χ. Άναστασιάδης γρ. 50, ἐπὶ τῷ τεσσαρακονημέῳ μνημοσφῶ τῆς θείας αὐτοῦ Έλένης Ματιάτου, Β. Καλόγηρος 100, ἀντὶ στεφάνου ἐπὶ τῆς σορεῦ τῆς Μαρίας Βαλετά, εἰς μὴμην αὐτῆς ἡ οικογένεια Π. Καλφοπούλου 100.

ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ

«6 ΚΗΠΟΣ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΠΛΑΤΑΝΩΝ»

Μεγάλη Όδος Μπομόντι, ὁδὸς Μπαχτσέ, ἄρ. 3.

Εἶναι τὸ καλλίτερον κέντρον τῶν ἐγκριτωτέρων οἰκογενειῶν, θάσις περιόπτου, αὐρα, περιβάλλον ἑξαισιον. Ὅσοι θέλουν τὰ παρῶσαν μίαν ὄραν εύχάριστον, νὰ εύρουν ἄνεσιν, περιποίησιν κρόθην, μεζέδες ἑλεγκτούς, έγκωρίους καὶ εύρωπαικοὺς, ὡς σπεύσουν εἰς τὸ ὄνομαστόν τούτο Ζυθοπωλεῖον. Τὰ εἶδη τῆς καταναλώσεως ἑλεγκτὰ καὶ ποιικίλα. Ζήθος άφροεῖς τῆς ὄρας. Τιμαὶ λογικαί.

Α! φίλε μου, έξησες εύτυχῆς, ἀφοῦ δὲν εἶδες τὴν μερταίαν κατάρρεσιν τῶν ὄνειρων σου. Κ' εἶσαι, ἐφοῦ ἔμεσουράνησες, έσβυσες στὸ ζενίθ σου μετέωρο λαμπρό.

Μὰ σὲ ἔκλωσαν πικρά, Ἠλία μου, καὶ ὑπάρχουν ἐκεῖ γονιῶν ματῖα, ποῦ μόνον δταν κλείσουν γιὰ πάντα, θὰ παύσουν ἴσως ἀπὸ τοῦ νὰ κλαῖνε πειὰ γιὰ σέϊα.

Όσο γιὰ μένα, δταν γλυκὲς ἀγαμῆσεις τῶν παιδικῶν μου χρόνων μ' εύρίσκουν σὲ κατὶ ασύλληπτος σιγμὲς άδυναμίας, ποῦ βουρνωμένη ἡ καρδιά ζητεῖ νὰ ξεσάσῃ, τότε ἀπ' τὰ έκφραστικά σου μάτῖα, ποῦ ἴδω πάντα ἀντίκρου μου, θὰ ἀντλῶ ὅλην τὴν ψυχικὴ δύναμι γιὰ νὰ σιέπτουμαι πῶς:

Κι' ἀν' μ' άφησες, τί μ' αὐτό; μήπως τὰ ἰδανικά, ποῦ ἔλκνισες στὴν ἀεριορίστη σου φαντασία, έσβυσαν μαζί με τὴν πνοήν σου; καὶ

ΗΛΙΑΣ Α. ΣΑΒΒΑ

αὐτὰ, ποῦ ὁ Χάρος δὲν μπόρεσε νὰ δρέψῃ, δὲν θὰ ζήσουν λοιπόν, βαθεῖα μέσ' στὴ συνείδησι γιὰ νὰ σὲ ξευπώνουν ἀδιάκοπα στὴν ἐκτίμησι, σὶδὸν θαυμασμόν μου, γιὰ νὰ με ὑπεθεμίζον πῶς εἶσαι πάντοτε κοντὰ μου;

Όσο δὲ γιὰ κείνους, ποῦ σὲ γνώρισαν ἀπὸ κοντὰ καὶ εἶναι τῶρα σικρητισμένοι μακριά, μὴ λουπάσαι ἀν' δὲν εἶναι σήμερα συνηγμένοι σὶδὸν τάφο σου. Γι' αὐτοὺς άνοιξες παντοτεινὰ ἕνα τάφο στὴν καρδιά.

Κι' δταν κάθε χαραγγὴ Πρωτομαγιάς, τ' άνοιξιὰτα λουλούδια σταλάζουν τὴν δρόσση τους εἰς ἕνα ἑδελφικὸ τοῦς άσπασμό στὸ χῶμα, ποῦ ἔλαφρὰ θὰ σὲ σκεπάζῃ, σκέψου, Ἠλία μου, πῶς καὶ γιὰ τοὺς φίλους σου αὐτοὺς θὰ ὑπάρξῃ πάντοτε ἕνα δάκρυ, ποῦ θὰ σταθῇ στὰ μάτῖα γιὰ νὰ γυρίσῃ πίσω καὶ ποτίσῃ τὸν τάφο, ποῦ τὸς έσκεψεν ὁ χωρισμός σου.

Πέραν, 1 Μαΐου 1918.

Π. Α.

Ο ΙΑΤΡΟΣ Ε. ΠΛΟΥΜΟΣ

χειροβργος τῶν Έθν. Νοσοκομείων, μετέφερε τὴν κατ' οἶκον κλινικὴν του εἰς τὴν Μεγάλην Όδὸν του Πέραν, ἀπαρτμάν Βιτάλη, 3, πλησίον του καταστήματος Στάιν. Τηλέφ. 367.

Έπισκέψεις: Δευτέραν, Τετάρτην, Παρασκευὴν 2-6 μ. μ.

ΧΗΜΕΙΟΝ ΑΛ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

Πέραν, Γαλατὰ-Σεράϊ, ἀδιέξοδος Άζνυβούρ.— Τηλ. 1544.

Χημικαὶ καὶ μικροσκοπικαὶ έξετάσεις παντός εἶδους, άφορῶσαι τὴν παθολογικὴν διάγνωσιν. Άναλύσεις βιοτεχνικαὶ ποτῶν, τροφίμων κλπ.

Α' ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΘΩΡΜΑΝΙΚΩΝ ΔΑΝΕΙΩΝ

Μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς Τρίτης 1 Μαΐου έγινοντο έγγραφαι λιρών

4,706,540.

ΠΑΝΑΓΗΣ Δ. ΤΡΩΓΙΑΝΘΣ

Μία εύγενῆς φυσιογνωμία, μία φυσιογνωμία, άποπνεύουσα τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς καὶ άδίασιον ἔλκνυουσα τὸν σεβασμόν, κατήχετο τὸ Σάββατον εἰς τὸν ψυχρὸν τάφον, ὅστις άπορφάνιζε διά δευτέραν φορὰν σκληρῶς δοκιμασθέντα τέκνα, ὁ Παναγῆς Δ. Τρωγιάνθος.

Τὸ θαλερὸν γῆρας του ἰδύμασε μακριὰ καὶ ἐπώδυνος νόσος, ἀπ' ἧς ἡ τόση στοργὴ τῶν τέκνων του, ἡ τόση άφοσίωσις των δὲν κατώρθωσε νὰ τὸν σώσῃ.

Ό δέϊμνηστος διεκρίνετο διά τὸς πολλὰς ἀληθῶς σπανίας ἀρετὰς. Έμπνεόμενος ἀπὸ ἀγνά ἰδανικά, τὴν ἀγάπην πρὸς τὸ καθῆκον, τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν θρησκείαν του, τὸς κοινὸς παραδόσεις, τὴν πατρίδα του καὶ τὴν οἰκογένειαν, ἀφιέρωσεν ὅλας τὰς προσποθείας του, ὅλην τὴν ἰκμάδα καὶ τῶν τελευταίων ἀκόμη ἑτῶν του χάριν αὐτῶν, θυσιάσας πολλάκις εἰς τὸν βωμόν τῆς εύθύτητος κάθε ἄλλο συμφέρον καὶ άπορρίπτων κάθε ἀντάλλαγμα. Δι' αὐτὸ καὶ περιβάλλετο ἀπὸ πολλὴν ἐκτίμησιν, ἀπὸ ἐκτίμησιν γενικὴν.

Η κηδεῖα του άειμνήσιου ἐγένετο τὸ Σάββατον ἐν τῷ ταφῷ τῶν Εἰσοδίων τῆς Παναγίας, πενήθιμος καὶ φιλοκάλως διακεκοσμημέω προσέξρχοντος του θεοφιλεστάτου άγίου Σταυροπόλεως κ. Χριστοφόρου ἐν μέσῳ πολλοῦ καὶ ἑκλεκτοῦ κόσμου, μεθ' ὃ ὁ νεκρὸς ὡδηγήθη εἰς τὸ νεκροταφεῖον Σιολῆ, ἔνθα καὶ εἰς τὴν κοινὴν μητέρα ἀπεδόθη. Έπι κῆδειον άποχαιρετιστήριον προσφώνησιν έξέφώνησεν ὁ κ. Θ. Καβαλιέρος Μαρκουίτζος.

Εἰς τὴν βαρῶς πενθοῦσαν οἰκογένειαν του άειμνήσου Παναγῆ Δ. Τρωγιάντου άπεσθύνουσαν τὰ ἰδιαίτερά μας συλλυπητήρια, εἰς τὸν μεταστάνατα δὲ εύχόμεθα τὴν μὴμην ἄληστον.

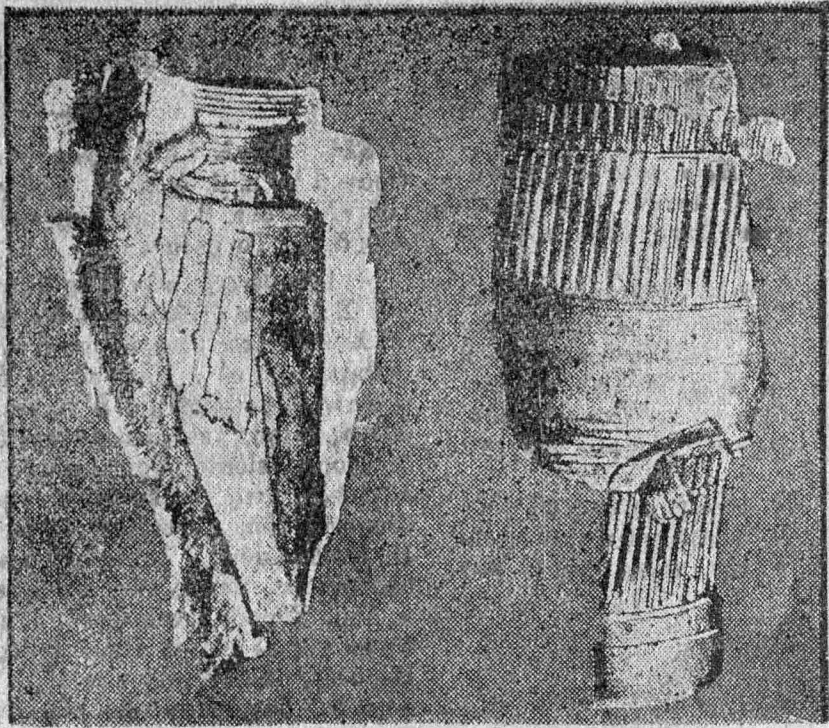
Στὸν ἀξέχαστό μου ΗΛΙΑ

Ναί! εἶναι τρία χρόνια' μὰ γιὰ κάποιους, τρεῖς εἰῶνες, ποῦ εἰς σήμερα πέτοξες γιὰ νὰ μὴν ξανάρτης πειὰ. Καὶ στὸ ὅστατο φτεροτύγισμα, ποῦ ἔκανεν ἡ ἀθάνα σου ψυχὴ γιὰ νὰ φύγῃ ἀπ' αὐτὸν τὸν ψεῦτη κόσμο, κάθε καρδιά λύγισε μπρὸς στὸ ἀφθαστο μεγαλεῖο, πῦ ἔχει ὁ θάνατος τῆς γειότης.

Σὲ κλάψανε τότε γνωστοί, σ' ἔθρήνησαν φίλοι, μὸ θὰ θρηνοῦν γονεῖς τὴν ζωὴ, τὸ ἰνδαλμα, τὸ φῶς, ποῦ ἦσουσα γι' αὐτοὺς.

Καὶ ὁμως' μέσ' στὴν αἴγλη τῶν δεικνωτικῶν σου χρόνων, γνώρισες τὴν ζωὴ εἰς ἕνα γλυκὸ δειρο, ποῦ νόμιζες πῶς δὲν μπορούσε, παρὰ νὰ πραγματοποιηθῇ στὴν ὄθησι, ποῦ θὰ τὸ εἶδεν ἡ ζωηρά σου θέλησις.

Ναί! έξησες εύτυχῆς, ἀφοῦ δὲν πρόφθασες ν' άνοιξες τὰ μάτῖα στὴν ἀθλιότητα τῆς ἀληθινῆς ζωῆς καὶ ν' ἀπειληφθῆς πόσο χαμηλὰ βρίσκεται αὐτὴ ἡ πραγματικότητα, ποῦ ἤθελες σὺ ν' ἀναβάσῃς στὸ ἐπίπεδο τῶν ἰδεωδῶν σου' νὰ αἰσθανθῆς τί τράλλα εἶναι κάθε τάσις γιὰ ἀντίδρασι σ' ἕνα περιβάλλον βουτηγμένο στὴν ψευτιῆ, σὺ δόλο, στὴν ἐπάτη' νὰ βλέπῃς πῶς παρασύρῃσαι καὶ σὺ στὸ κῆμα αὐτὸ τῆς κατασχεύτης, ποῦ ζητεῖ νὰ σὲ πνιξῇ καὶ νὰ μὴ μπορῆς νὰ κἀμῃς κἀνενα κίνημα γιὰ ν' ἀπαλλαγῆς, νὰ ζητῆς τὸν προσανατολισμό τῶν πόθων σου καὶ νὰ χῶνεσαι βαθύτερα σὺ δὲ βόρβρο, ν' ἀδημονῆς καὶ νὰ σὲ γελούν, τέλες νὰ σὲ κυριεύῃ ἡ αηδία μπρὸς στὴν τόση πεζότητα, ἡ ἀπόγνωσις, τὸ μῖσος,

Βλήματα του νέου γερμανικού ἐκηβόλου.

Οἱ ἐκ τοῦ ἐκηβολισμοῦ ἐν Παρισίοις φονευθέντες πρεσβευτικὸς σύμβουλος Ἑρρίκος Σιρσίλιγκ καὶ ἡ ἐκ Γενεύης σύζυγός του.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΣΤΗΛΗ

ΜΑΓΙΑΤΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ

Συναξητήθη, ἐνεκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη νὰ καθῆται ἐν ἐργασίᾳ. Ἄρκεται κατηνελώθησαν συτεδριάσεις, ἀλλὰ ἀλλήλα συνεκροτήθησαν οἰκογενειακὰ συμβούλια, κατὰ τὰ ὁποῖα ἡ γυναικεία ρητορική ἀδικίᾳ πηρέσεντα τὸς ἄλλους, τὸς ὁποῖας στηρίζει ἐπ' αὐτῆς ἡ βραδυκίνητος ἀνδρική διάγνωση.

Ἀπεφασίσθη λοιπόν· τί; τὸ δυσκολότερον πρᾶγμα, ποῦ μπορεῖ νὰ γείνη; Τρεῖς γυναῖκες, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ἡμετέρας συμβίας, κατέρωσαν νὰ συνεννοηθῶν καὶ νὰ θέσουν τὰς βάσεις μιᾶς κοινῆς Πρωτομαγιάτικης ἐκδρομῆς.

Πῶς διάβολο κατέρωσαν νὰ συνεννοηθῶν τρεῖς γυναῖκες, καθ' ἣν στιγμήν ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ συνεννοηθῶ ἔτσι μὲ μίαν;

Ἄδυνατὸ νὰ ἐξηγήσω τὸ φαινόμενον, παραδεχόμενος δὲ κατ' ἀνάγκην τὰ λόγια κάποιου σοφοῦ, ὁ ὁποῖος εἶπεν, ὅτι ἡ γυναῖκες ἔχουν ἰδιαιτέραν γλῶσσαν μεταξὺ των, καὶ ἰδιαιτέραν ὅταν συνεννοῦνται μὲ ἡμᾶς, σκεῖθω ν' ἀναγρῶ ἀπὸ τῆς στήλης μου τὸ τεστέρων ὄγδον, μετὰ τὰ παλαιὰ καὶ γνωστὰ ἔκτα, θαῦμα τοῦ κόσμου.

Ἡ ἀναγραφή αὐτὴ δὲν γίνεται ἀνεπιτήρητος ἀπὸ μέρους μου. Φροντῶ, ὅτι ἡ γυναικεία συνεννόησις θὰ σημάνη τὸ τέλος τῆς ἀνεξερετήσας μας.

Ἐνεκα τῆς ἀσυνφωνίας τῶν γυναικῶν, ἐγλύτωσα πηλῶς τὸν γαϊῶ μου καὶ ἐκλείσα τὰς πλεον ἐπιφθελίας συμφωνίας διὰ τὸ ἀτορὸν μου!

Κίνησις, λοιπόν, καὶ δραστηριότης πρωτοφανῆς ἀπ' ἐσέως εἰς τὰ ἀνδιαφερόμενα σπῖτια.

Ἐβγήκαν καλαθοῦνες, ἐποθετήθησαν ψητὰ, ἐτυλίθησαν μὲ τὴν μεγαλειέταν προσοχὴν εἰς χαρτὰ νὰ πασχολιῶ ἀπορρητάρια τῶν ἀεγῶν, ἀσφραγίσθησαν μὲ ἐπιμέλειαν τὰ μπουκαλάκια τοῦ ντουζικίου, καὶ μὲ τὸ πρῶτον καυγάδι, ποῦ ἔκαμαν κάτι σπουργίτες γιὰ ἓνα ψίχουλο μπουμπότας, ποῦ, κατὰ λάθος, βέβαια, ἐκύλισε ἀπὸ τὸ στόμα κάποιου, ἐβγήκαμε στὸ δρόμο μὲ κατεύθυνσιν... Σταθῆτε νὰ διοῦρε ποῖα εἶναι ἡ κατεύθυνσις!

Ἐρωτῶ τὴν γυναῖκά μου, μὰ κα' αὐτὴ δὲν ξέρει καλὰ-καλὰ ποῦ πάει.

— Μὰ καλὰ, δὲν συνεννοηθήματα;
— Πῶς ὄχι! εἰς ὅλα εἶμαθα σύμφωνοι, ἀλλὰ μόνον τὸ μέρος δὲν ὄρισάμεν!

Κάποτε ἀμειδρᾷ ἄλλοις ἤρχισεν ν' ἀναφαίνεται εἰς τὸν ὀρίζοντα ἡ συνεννόησις δὲν ἐφαίτετο πλήρης. ἔμοιαζε τὴν συναδελφὸν τῆς ἑκατονταπλῆς Συνεννόησις! Μωρέ! λές τὰ γείνη κἀνένα θαῦμα; Καὶ μὲ τὴν σκέψιν αὐτήν, εἰς βεβαιῶ, ὅτι δὲν αἰσθάνομαι τὸ βῆρος τῆς πελωρίας κολαθούνας, ποῦ πάντο εὐγενῶς φερρομένη μοῦ ἐφόρτωσεν ἡ γυναῖκα μου!

Θεᾶ μου! ἄς μὴν ἐπὶ ἡχοχάτο συμφωνία ἐπὶ τῆς κατεύθυνσεως, καὶ τότε μὲ ὅλο μου τὸ δίκαιο θὰ ζητήσω καὶ... ὀχθοφορικὰ ἐπὶ τῆς κολαθούνας!

Φθάσι μὲν, τέλος πάντων, στὸ Κερκίσι, καὶ εὐρίσκομεν καὶ τοὺς ἄλλους, ποῦ εἰς ἐπερμέναν.

— Αἶ! γιὰ ποῦ εἶμας τώρα;
— Μὴ, σὴ Χάλλη! εἶναι τὸ καλλίτερο μέρος, λέγει ἡ κ. Παρδαλοῦ.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ διὰ τὴν καλοκαιρινὴν περίερον ἐν Χόλκῃ, ἐν κεντρικωτάτῃ παρὰ τὰ Λιβαδάκια ὀδῷ, οἰκία διώροφος, συγχεμένη ἀπὸ ἕξ εὐρύχωρα ἐπιπλασμένα δωμάτια, τραπεζορῆθρον μετὰ μικροῦ κήπευ καὶ ὄλων τῶν σχετικῶν δι' ἀναπαυτικὴν παραθέσιν οἰκογενεῖας. Θέα λαμπρὰ πρὸς τὴν θάλασσαν, περίεπτος. Πληρεφάρια παρ' ἡμῖν.

ΜΕΣΙΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
Ι. Γ. ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ Ι. Σ. ΑΣΣΑΝΗΣ
Ὁμῆρ' Ἀμπερὶ γὰν, 14 bis (Ἰσθμίου)
Γαλατῶ, Κωνσταντινουπόλεις.
Ἄγοραπωλησίαι ἀκινήτων. — Ἐνοικιάσεις ἐπιπλασμένων καὶ μὴ οὐκῶν, ἀπορρητῶν καὶ δωματίων ὑπὸ διαφόρους ὄρους ἐνταῦθα καὶ εἰς τὰς ἐξοχάς. — Ἐγκαταστάσεις καὶ μετακινήσεις καὶ ἀποκοπῆν. — Ἰδιαιτέρα ἐπιμερία ἐπιπλώσεων

— Ὅχι δά! τόσο μακρὰ! κα' ἔπειτα ἔχει κοινὸν νούπιον! Πρωτὸν τὸν Ἅγιον Στέφανον, προσθέτει ἡ κ. Ἀνατολόγλου.

— Καλέ! ὁ Ἅγιος Στέφανος εἶναι διὰ τοὺς καλογήρους! στὸ Νιχώρι θὰ εἶναι θαυμάσια, ὑποστηρίζει ἡ κ. Βουρδουλέως.

— Τί ἔκαμε λέγει! στὸ Νιχώρι; ἀκεὶ κάνει ρεῦματα, φωνάζει ὁ κ. Παρδαλὸς καὶ σηκώνει τὸν γαϊῶ του, εἰς νὰ ἐφουσεῖσαν ἐκείνην τὴν ὥρα ἐπ' ἐπάνω του ὅλα τὰ ρεῦματα τοῦ κόσμου.

Ἐγὼ βάζω τὰ χέρια μου σὴς τσέπες καὶ συλλογίζομαι, σιγοτραγουδῶν «εἰς τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς μου, διατί νὰ σ' ἀπαντήσω»...

Ἐν τῷ μετοξὶ τὸ βαπόρι φεύγει χωρὶς νὰ κατορθώσωμεν νὰ βροῦμε τὸ μέρος.

Νέο βαπόρι ἐπὶ τὴν σκάλα, νέαι προτάσεις, νέαι ἀντιπροτάσεις, συζητήσεις, ὀντισυζητήσεις, διαπληκτισμοί, ἀλλὰ συνεννόησις κἀμμία.

Πλησιάζω τὴν γυναῖκά μου καὶ τῆς λέγω:
— Μὰ δὲν ἀσυνεννοηθήκατε, εὐλογημένες;
— Γενικῶς εἰς ὅλα καὶ ἀφήκαμε τὴν ἐκλογὴν τοῦ μέρους ὡς τελευταῖον ζήτημα.

— Ἐκάρατε πολὺ δοχμα! ἐπρεπε νὰ μνηθῆτε τοὺς μυθιστοριογράφους τοῦ μεσαιῶνος, ποῦ ἤρχισαν ἀπὸ τὸ τέλος διὰ νὰ τελειώσουν εἰς τὴν ἀρχὴν. Ἐν τούτοις ἔχουμε καιρὸ ὡς τὸ βράδυ, διὰ νὰ προσφθάσῃτε νὰ συνεννοηθῆτε...

Ὁ ἥλιος ἔγερνε κορρασμένος ὀπίσω ἐπ' τῆς κορυφῆς τῶν βουνῶν, διάφοροι ἐκδρομῆτες ἐπέστρεφον, κα' αὐτοὶ κορρασμένοι ἀπὸ τὴν κατάχρησιν τοῦ καθαροῦ ἀέρος, καὶ ἡμεῖς εὐρισκόμεθα ἀκόμη ἐκεῖ, συζητεῦντες περὶ καταλλήλου μέρους ἀκούραστοι.

Δὲν ἐβάσταξα πειὰ ἀνέβημα ἐπάνω σὴν καλαθούνα καὶ μὲ ὕψος νικητοῦ κοκῶρου ἐφώνασα:
— Ἀξιοτίμοι κερταί! κατὰ βλέπω, ἀσυνεννοηθήκατε μὲν, ἀλλὰ, φαίνεται, διὰ τὴν ἐρχομένη Πρωτομαγιά. Καί, ἐπειδὴ μὲ παρεούρατε ἀδίκως εἰς τὸν ἀγῶνά σας, εἰς παρακαλῶ νὰ μὲ ἀποζημιώσετε, πληρώνουσαι τὰ ὀχθοφορικὰ τῆς καλαθούνας! Τέτοια Συνεννόησις, τέτοια θέλει.

ΒΟΥΡΔΟΥΛΕΥΣ

Τὰ καλλίτερα ΚΡΑΣΙΑ

Εἰς τὰς ἀποθήκας ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

Μεγύογλου, Χαράλ-πλασῆ, ἀριθμ. 52 — Καλιοντζη-κουλούκ, ἀρ. 9.